

Czwartek, 13 grudnia 2012 r.

P7_TA(2012)0503

Roczne sprawozdanie dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2011 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2012 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2011 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie (2012/2145 (INI))**

(2015/C 434/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka, europejską konwencję praw człowieka, Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej oraz inne kluczowe traktaty i instrumenty międzynarodowe dotyczące praw człowieka,
- uwzględniając sprawozdanie roczne UE dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie w 2011 r., przyjęte przez Radę do Spraw Zagranicznych w dniu 25 czerwca 2012 r.,
- uwzględniając rezolucję z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka na świecie oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie, w tym wpływu na strategiczną politykę UE w dziedzinie praw człowieka ⁽¹⁾,
- uwzględniając strategiczne ramy UE i plan działania dotyczące praw człowieka i demokracji (11855/2012), przyjęte przez Radę do Spraw Zagranicznych w dniu 25 czerwca 2012 r.,
- uwzględniając decyzję Rady 2012/440/WPZiB z dnia 25 lipca 2012 r. w sprawie mianowania Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej ds. Praw Człowieka,
- uwzględniając wspólny komunikat wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz Komisji Europejskiej do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2011 r. pt. „Prawa człowieka i demokracja w centrum działań zewnętrznych UE – dążenie do bardziej skutecznego podejścia” (COM(2011)0886),
- uwzględniając wytyczne Unii Europejskiej w zakresie praw człowieka,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 8 lipca 2010 r. ⁽²⁾ w sprawie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 65/276 z dnia 3 maja 2011 r. w sprawie udziału Unii Europejskiej w pracach Organizacji Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając deklarację milenijną Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 8 września 2000 r. (A/Res/55/2) i rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ,
- uwzględniając rezolucję z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie poparcia Unii Europejskiej dla Międzynarodowego Trybunału Karnego: stojąc w obliczu wyzwań i pokonując trudności ⁽³⁾, rezolucję z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie pierwszej Konferencji Przeglądowej Rzymskiego Statutu MTK, która odbyła się w dniach 31 maja – 11 czerwca 2011 r. ⁽⁴⁾ w Kampali w Ugandzie, a także zobowiązania podjęte przez UE przy tej okazji ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0126.

⁽²⁾ Dz.U. C 351 E z 2.12.2011, s. 454.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0507.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 78.

⁽⁵⁾ <http://www.icc-cpi.int/NR/rdonlyres/18B88265-BC63-4DFF-BE56-903F2062B797/0/RC9ENGFRA SPA.pdf>

Czwartek, 13 grudnia 2012 r.

- uwzględniając decyzję Rady 2011/168/WPZiB z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie Międzynarodowego Trybunału Karnego ⁽¹⁾ i zmieniony plan działania z dnia 12 lipca 2011 r. wraz z działaniami następczymi w związku z decyzją Rady w sprawie Międzynarodowego Trybunału Karnego,
- uwzględniając rezolucję z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa ⁽²⁾,
- uwzględniając wspólny komunikat wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz Komisji Europejskiej do Rady Europejskiej, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów z dnia 8 marca 2011 r. zatytułowany „Partnerstwo na rzecz demokracji i wspólnego dobrobytu z południowym regionem Morza Śródziemnego” (COM(2011)0200),
- uwzględniając wspólny komunikat wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz Komisji z dnia 25 maja 2011 r. pt. „Nowa koncepcja działań w obliczu zmian zachodzących w sąsiedztwie” (COM(2011)0303),
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych w sprawie europejskiej polityki sąsiedztwa przyjęte w dniu 20 czerwca 2011 r. na jej 3101. posiedzeniu,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych w sprawie Europejskiego Funduszu na rzecz Demokracji przyjęte w dniu 1 grudnia 2011 r. na jej 3130. posiedzeniu oraz deklarację w sprawie ustanowienia Europejskiego Funduszu na rzecz Demokracji przyjętą na forum COREPER-u w dniu 15 grudnia 2011 r.,
- uwzględniając zalecenie z dnia 29 marca 2012 r. dla Rady w sprawie warunków ewentualnego utworzenia Europejskiego Funduszu na rzecz Demokracji (EED) ⁽³⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie polityk zewnętrznych UE na rzecz demokratyzacji ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 25 października 2011 r. zatytułowany „Odnowiona strategia UE na lata 2011–2014 dotycząca społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw”,
- uwzględniając zalecenie dla Rady z dnia 2 lutego 2012 r. w sprawie spójnej polityki wobec reżimów, w stosunku do których UE stosuje środki ograniczające w sytuacji, gdy ich przywódcy dbają o osobiste i handlowe interesy w granicach UE ⁽⁵⁾,
- uwzględniając opublikowane 16 maja 2011 r. sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy ONZ (A/HRC/17/27) w sprawie propagowania i ochrony prawa do wolności poglądów i wolności wypowiedzi, w którym zwraca się uwagę na zastosowanie międzynarodowych norm i standardów praw człowieka w zakresie wolności poglądów i wypowiedzi do internetu jako jednego ze środków komunikacji,
- uwzględniając komunikat komisarza do spraw agendy cyfrowej z dnia 12 grudnia 2011 r. w sprawie strategii na rzecz łączności,
- uwzględniając opublikowane 28 lipca 2011 r. sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy ONZ (A/66/203) w sprawie sytuacji obrońców praw człowieka,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 21 grudnia 2010 r. (A/RES/65/206) w sprawie moratorium na stosowanie kary śmierci,
- uwzględniając Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania,

⁽¹⁾ Dz.U. L 76 z 22.3.2011, s. 56.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0576.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0113.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 291 E z 4.10.2011, s. 171.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0018.

Czwartek, 13 grudnia 2012 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 września 2012 r. w sprawie rzekomego udziału państw europejskich w organizowanym przez CIA transporcie i nielegalnym przetrzymywaniu więźniów na terenie tych państw⁽¹⁾,
- uwzględniając opublikowane 5 sierpnia 2011 r. wstępne sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy ONZ (A/66/268) w sprawie tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, przymusowego odosobnienia, w tym klinik psychiatrycznych,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1325, 1820, 1888, 1889 i 1960 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa,
- uwzględniając sprawozdanie w sprawie wskaźników UE dotyczących kompleksowego podejścia do wdrażania przez UE rezolucji 1325 i 1820 Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, przyjęte przez Radę UE w dniu 13 maja 2011 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 13 października 2011 r. pt. „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju – Program działań na rzecz zmian” (COM(2011)0637),
- uwzględniając Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet oraz Protokół fakultatywny do niej,
- uwzględniając przyjęcie przez Radę Ministrów Rady Europy w dniu 7 kwietnia 2011 r. Konwencji w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej,
- uwzględniając rezolucje Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie praw dziecka, w tym ostatnią rezolucję z dnia 4 kwietnia 2012 r.,
- uwzględniając rezolucję Rady Praw Człowieka ONZ z dnia 17 czerwca 2011 r. w sprawie praw człowieka, orientacji seksualnej i tożsamości płciowej,
- uwzględniając przystąpienie Unii Europejskiej w dniu 22 stycznia 2011 r. do Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych (CRPD), będącej pierwszą konwencją ONZ w dziedzinie praw człowieka, którą Unia Europejska ratyfikowała jako „organizacja integracji regionalnej”,
- uwzględniając projekt zasad i wytycznych ONZ w zakresie eliminacji dyskryminacji ze względu na pracę i pochodzenie, opublikowany przez Radę Praw Człowieka (A/HRC/11/CRP.3),
- uwzględniając obserwacje i zalecenia Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka, organów traktatowych ONZ i specjalnych sprawozdawców ONZ dotyczące dyskryminacji kastowej, a w szczególności sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy w sprawie współczesnych form rasizmu, dyskryminacji rasowej, ksenofobii i pochodnych form nietolerancji z dnia 24 maja 2011 r. (A/HRC/17/40),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 21 lutego 2011 r. w sprawie nietolerancji, dyskryminacji i przemocy na tle religijnym lub wyznaniowym oraz uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych nr 66/167 w sprawie zwalczania nietolerancji, negatywnych stereotypów, piętnowania, dyskryminacji, podżegania do przemocy oraz przemocy na tle religijnym i wyznaniowym,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Rozwoju i Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0377/2012),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0309.

Czwartek, 13 grudnia 2012 r.

- A. mając na uwadze, że traktaty zobowiązują Unię Europejską do kierowania się w jej działaniach zewnętrznych założycielskimi zasadami demokracji, państwa prawa, powszechności i niepodzielności praw człowieka i podstawowych wolności, poszanowania godności ludzkiej, równości i solidarności oraz respektowania zasad Karty Narodów Zjednoczonych i prawa międzynarodowego;
- B. mając na uwadze, że sprawiedliwość, państwo prawa, odpowiedzialność za wszelkie zbrodnie, w tym za najpoważniejsze zbrodnie będące przedmiotem zainteresowania społeczności międzynarodowej, uczciwe procesy oraz niezawisłe sądownictwo są nieodzownymi elementami ochrony praw człowieka i filarami trwałego pokoju;
- C. mając na uwadze, że demokracja i praworządność są najlepszym zabezpieczeniem praw człowieka, podstawowych wolności, niedyskryminacji w każdej formie i tolerancji wobec jednostek i społeczności oraz równości szans dla każdej jednostki;
- D. mając na uwadze, że doświadczenia zdobyte w wyniku arabskiej wiosny muszą w dalszym ciągu być bodźcem dla UE w zakresie zmiany i poprawy jej strategii politycznych oraz zapewnienia między nimi spójności, między innymi w odniesieniu do obrońców praw człowieka, międzynarodowego prawa humanitarnego, rozmów dotyczących praw człowieka z państwami trzecimi oraz społeczeństwa obywatelskiego, w tym organizacji pozarządowych, ruchów obywatelskich, a także mediów społecznych;
- E. mając na uwadze, że UE powinna udzielać pomocy państwom, z którymi podpisuje umowy międzynarodowe, w tym handlowe, we wdrażaniu wszystkich tych podstawowych zasad, w szczególności czuwając nad ścisłym poszanowaniem klauzul dotyczących demokracji i praw człowieka zawartych w tych umowach;
- F. mając na uwadze, że dostęp do internetu odgrywa zasadniczą rolę w kontekście dostępu do informacji, wolności wypowiedzi, wolności prasy, wolności zgromadzania się oraz rozwoju gospodarczego, społecznego, politycznego i kulturalnego; mając na uwadze, że UE powinna chronić i promować prawa człowieka, zarówno w internecie, jak i poza nim;
- G. mając na uwadze, że w wielu państwach świata coraz częściej dochodzi do naruszania wolności myśli, sumienia, religii lub przekonań, dokonywanego zarówno przez rządy, jak i podmioty niepubliczne, powodującego dyskryminację niektórych osób i społeczności religijnych, w tym mniejszości i niewierzących, a także nietolerancję;
- H. mając na uwadze, że kobiety odgrywają zasadniczą rolę w sferze politycznej, gospodarczej i społecznej, a ich pełny udział w tychże dziedzinach ma kluczowe znaczenie, zwłaszcza w procesach budowania pokoju po wojnie, negocjacjach dotyczących demokratycznej transformacji i rozwiązywania konfliktów oraz procesach pojednania i stabilizacji;
- I. mając na uwadze, że roczne sprawozdanie dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie oraz polityki UE w tym zakresie powinno nie tylko stanowić odzwierciedlenie i przegląd dotychczasowych osiągnięć i niedociągnięć, ale również pobudzać realizację strategii UE dotyczącej praw człowieka i demokracji oraz planu działań UE na rzecz praw człowieka i demokracji; mając na uwadze, że co do zasady każde kolejne sprawozdanie roczne powinno w namacalny i regularny sposób przyczyniać się do poprawy polityki UE w dziedzinie praw człowieka na świecie;

Sprawozdanie roczne UE za 2011 r.

1. wyraża zadowolenie z przyjęcia sprawozdania rocznego UE dotyczącego praw człowieka i demokracji w 2011 r.; z zadowoleniem przyjmuje to, że wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel udało się przedstawić sprawozdanie roczne na czerwcowym posiedzeniu plenarnym Parlamentu i w ten sposób powrócić do zwykłej praktyki;
2. zauważa korzystne działania podjęte w ubiegłych latach na rzecz opracowania sprawozdania rocznego, ale zwraca uwagę na potencjał w zakresie dalszych usprawnień;
3. uważa, że roczne sprawozdanie powinno być ważnym narzędziem służącym do informowania o pracach UE w tej dziedzinie oraz powinno pomóc w zwiększeniu widoczności działań UE; zachęca wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel, by w trakcie opracowywania przyszłych sprawozdań rocznych podejmowała aktywne i systematyczne konsultacje z Parlamentem oraz informowała o sposobie uwzględnienia rezolucji Parlamentu;

Czwartek, 13 grudnia 2012 r.

Uwagi ogólne

4. wyraża zadowolenie z przyjęcia w dniu 25 czerwca 2012 r. strategicznych ram UE dotyczących praw człowieka; wzywa instytucje UE do współpracy na rzecz zapewnienia ich terminowego i prawidłowego wdrażania, aby w sposób wiarygodny spełnić zobowiązania traktatowe UE, polegające na prowadzeniu polityki zewnętrznej opartej na prawach człowieka, wartościach demokratycznych oraz państwie prawa w sposób zasadniczy i pewny poprzez unikanie podwójnych standardów;

5. wzywa Radę, Komisję, Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) oraz Parlament do utrzymania i wypełniania roli UE jako czołowego obrońcy praw człowieka za pomocą ścisłej współpracy we wdrażaniu spójnej, ambitnej i skutecznej polityki UE w dziedzinie praw człowieka na świecie, w oparciu o ww. ramy strategiczne, korzystając przy tym z możliwości oferowanych przez pomoc na rzecz rozwoju i Europejski Fundusz na rzecz Demokracji;

6. zaleca przeprowadzenie przez Radę i ESDZ śródkresowej oceny nowego pakietu na rzecz praw człowieka, zwłaszcza planu działania; nalega na prowadzenie szczegółowych konsultacji z Parlamentem oraz regularne informowanie go, a także na włączenie społeczeństwa obywatelskiego do tego procesu;

7. z zadowoleniem przyjmuje mandat tematycznego specjalnego przedstawiciela UE (SPUE) w dziedzinie praw człowieka oraz planowane utworzenie Grupy Roboczej Rady ds. Praw Człowieka (COHOM) z siedzibą w Brukseli; z niecierpliwością oczekuje na ich ścisłą współpracę z Parlamentem, w pierwszym przypadku również zgodnie z przepisami art. 36 TUE;

8. oczekuje od COHOM wzmocnienia współpracy z Grupą Roboczą Rady ds. Praw Podstawowych (FREMP) w celu rozwiązania problemu spójności między zewnętrzną a wewnętrzną polityką UE w dziedzinie praw człowieka; podkreśla znaczenie dysponowania w Unii Europejskiej spójnymi, konsekwentnymi i wzorcowymi strategiami politycznymi zgodnymi z podstawowymi wartościami i zasadami, aby zmaksymalizować wiarygodność Unii Europejskiej na arenie międzynarodowej i efektywność prowadzonej przez UE polityki w dziedzinie praw człowieka, a także aby okazać faktyczny szacunek dla powszechności praw człowieka;

9. z zadowoleniem przyjmuje pozytywny wpływ korzystania przez UE ze swojej osobowości prawnej ustanowionej na mocy Traktatu z Lizbony w celu ratyfikowania Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych w grudniu 2010 r. na spójność unijnej polityki wewnętrznej i zewnętrznej; apeluje o przyjęcie podobnego podejścia do innych międzynarodowych traktatów i konwencji dotyczących praw człowieka; wzywa Radę i Komisję do przyjęcia aktywnego podejścia w tej dziedzinie w celu zajęcia się negatywnymi skutkami częściowego podpisania i ratyfikowania innych ważnych zewnętrznych traktatów i konwencji przez państwa członkowskie UE;

10. wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel, ESDZ, Radę i Komisję, aby dla większej skuteczności zapewniły spójność i zgodność między różnymi zewnętrznymi instrumentami finansowymi oraz istniejącymi i planowanymi działaniami i metodami UE w zakresie wzorców, monitorowania i ewaluacji sytuacji w zakresie praw człowieka i demokracji w państwach trzecich, w tym: sekcji dotyczących praw człowieka i demokracji w sprawozdaniach z postępu polityki rozszerzenia i sąsiedztwa; oceny zasady „więcej za więcej” w zakresie praw człowieka i demokracji, ustanowionej w odniesieniu do europejskiej polityki sąsiedztwa; planowanego uwzględnienia praw człowieka w ocenie skutków przeprowadzanej w odniesieniu do wniosków ustawodawczych i nieustawodawczych oraz umów regionalnych lub dwustronnych, i to zarówno umów handlowych, jak i umów o partnerstwie i układów o stowarzyszeniu lub umów o współpracy; zgłaszanego przez Komisję zamiaru uwzględnienia oceny praw człowieka w stosowaniu warunków dotyczących pomocy udzielanej przez UE (w szczególności odnoszących się do wsparcia budżetowego); wzmocnienia realizacji mechanizmów monitorowania, służących kontroli przestrzegania konwencji na rzecz praw człowieka w państwach objętych systemem GSP Plus; celu systematycznego korzystania z wyników sprawozdań unijnych misji obserwacji wyborów; oraz nacisku Rady UE na stosowanie metod odniesienia oraz ciągłe i systematyczne uwzględnianie aspektów odnoszących się do praw człowieka, problematyki płci oraz dzieci w konfliktach zbrojnych w dokumentach podsumowujących doświadczenia z misji WPBiO;

11. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie krajowych strategii na rzecz praw człowieka w poszczególnych krajach, służących najważniejszej i najskuteczniejszej realizacji polityki; uznaje kluczową rolę, jaką odgrywają lokalne delegatury UE w procesie opracowywania i realizacji strategii krajowych dopasowanych do szczególnych okoliczności, ale podkreśla koordynującą odpowiedzialność ESDZ służącą zapewnieniu spójnej realizacji priorytetów polityki UE w dziedzinie praw

Czwartek, 13 grudnia 2012 r.

człowieka, określonych w strategicznych ramach dotyczących praw człowieka oraz w wytycznych UE; podkreśla znaczenie ukończenia sieci punktów kontaktowych w dziedzinie praw człowieka i demokracji w delegaturach UE oraz misjach i operacjach WPBiO; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel, ESDZ oraz państwa członkowskie do przyjęcia jako najlepszej praktyki metody lokalnego działania nad zagadnieniami praw człowieka za pomocą grup roboczych ds. praw człowieka, tworzonych wśród delegatur UE i ambasad państw członkowskich UE; apeluje również o utrzymywanie regularnych kontaktów z przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego, obrońcami praw człowieka i członkami parlamentów krajowych; wspiera dążenie ESDZ do zapewnienia szkoleń w zakresie praw człowieka i demokracji wszystkim pracownikom ESDZ, Komisji, delegatur UE i misji WPBiO oraz agencji Unii Europejskiej utrzymujących stosunki z państwami trzecimi, a w szczególności agencji FRONTEX; domaga się zwrócenia szczególnej uwagi na konieczność ochrony obrońców praw człowieka; jest zdania, że krajowe strategie dotyczące praw człowieka należy włączyć do WPZiB, WPBiO, unijnej polityki handlowej i polityki rozwoju, zarówno w kontekście programów geograficznych, jak i tematycznych, w celu zapewnienia większej efektywności, skuteczności i spójności;

Działania UE na forum Organizacji Narodów Zjednoczonych

12. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki UE służące wsparciu i ożywieniu działań na rzecz praw człowieka w systemie ONZ, w tym zakończenie przeglądu Rady Praw Człowieka ONZ w 2011 r.; podkreśla niezmiennie znaczenie wspierania niezależności Biura Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka oraz rolę specjalnych sprawozdawców ONZ ds. praw człowieka dla danej dziedziny lub kraju oraz z niecierpliwością oczekuje na ich ścisłą współpracę z nowo mianowanym Specjalnym Przedstawicielem UE ds. Praw Człowieka; podkreśla znaczenie przystąpienia Unii Europejskiej w dniu 22 stycznia 2011 r. do Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych (CRPD), będącej pierwszą konwencją ONZ w dziedzinie praw człowieka ratyfikowaną przez Unię Europejską jako osobę prawną;

13. podkreśla znaczenie oraz wyraża zdecydowane poparcie dla czynnego udziału UE w pracach Rady Praw Człowieka ONZ w drodze współudziału w przyjmowaniu rezolucji, wydawania oświadczeń oraz uczestnictwa w interaktywnych wymianach i debatach;

14. z zadowoleniem przyjmuje czołową rolę, jaką państwa członkowskie UE podjęły na rzecz wsparcia wiarygodności systemu praw człowieka ONZ poprzez wspólne wystosowanie stałego zaproszenia w odniesieniu do wszystkich specjalnych procedur ONZ w zakresie praw człowieka, wszczęcie specjalnej sesji Rady Praw Człowieka (RPC) ONZ na temat Libii, na której przyjęto historyczne zalecenie zawieszenia udziału Libii w RPC, oraz poprzez odgrywanie głównej roli w wysiłkach prowadzących do ustanowienia Niezależnej Komisji Śledczej do zbadania sytuacji w zakresie praw człowieka w Syrii;

15. dostrzega potencjał UE w zakresie nawiązywania kontaktów zewnętrznych i kreatywnego tworzenia koalicji, czego przykładem są działania UE, które doprowadziły do przyjęcia przełomowej rezolucji RPC dotyczącej praw człowieka, orientacji seksualnej i tożsamości płciowej, popartej przez państwa reprezentujące wszystkie regiony, a także budowanie konsensusu w Genewie i Nowym Jorku w zakresie konieczności przeciwdziałania nietolerancji religijnej i ochrony wolności religii i przekonań, przy jednoczesnym uniknięciu niekorzystnego wpływu na inne podstawowe prawa człowieka, na przykład wolność wypowiedzi;

16. ponownie wyraża swój sprzeciw wobec stosowanej przez grupy regionalne praktyki organizowania wyborów do Rady Praw Człowieka bez kontrkandydatów;

17. zaleca wdrożenie zaleceń z powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka (UPR) poprzez systematyczne włączanie ich do krajowych strategii UE dotyczących praw człowieka oraz dialogów i konsultacji dotyczących praw człowieka;

18. przypomina o konieczności zapewnienia wystarczających funduszy, aby utrzymać działalność regionalnych biur Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka (OHCHR);

19. przypomina o przyjęciu przez Zgromadzenie Ogólne ONZ rezolucji 65/276 w sprawie udziału UE w pracach ONZ, uznając to za jedynie za początek intensywniejszego dążenia do zwiększenia roli Unii w pracy tej organizacji w dziedzinie praw człowieka;

Czwartek, 13 grudnia 2012 r.

Polityka UE w zakresie międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych, walki z bezkarnością i Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK)

20. ubolewa nad częstym objawianiem się wybiórczego wymiaru sprawiedliwości w nowych i przejściowych demokracjach pod pozorem państwa prawa i walki z korupcją; ubolewa, że wybiórczy wymiar sprawiedliwości stał się praktycznie sposobem zemsty politycznej i wyrównywania rachunków z przeciwnikami politycznymi poprzez zastraszanie i marginalizację opozycji, pracowników mediów i obrońców praw człowieka, zwłaszcza w okresie kampanii wyborczej; nadal jest zaniepokojony zarzutami popełnienia przestępstw i politycznie umotywowanymi oskarżeniami przeciwko członkom opozycji na Ukrainie oraz wzywa władze ukraińskie do położenia kresu trwającym prześladowaniom opozycji, które w znacznym stopniu utrudniają podejmowanie na szczeblu krajowym wysiłków mających na celu zapewnienie praworządności i wartości demokratycznych;

21. ubolewa nad tym, że pomimo licznych apeli do władz rosyjskich ze strony organów międzynarodowych nie poczyniono żadnych postępów w dochodzeniu w sprawie śmierci Siergieja Magnitskiego; wzywa więc Radę do nałożenia i wdrożenia ogólnounijnego zakazu wizowego wobec urzędników odpowiedzialnych za śmierć Siergieja Magnitskiego oraz do zamrożenia wszelkich aktywów finansowych, jakie ci urzędnicy lub członkowie ich najbliższej rodziny mogą posiadać wewnątrz UE;

22. w dalszym ciągu jest rozczarowany procedurami zastosowanymi wobec Michała Chodorkowskiego i Platonowa Lebediewa, które ukazywane są na arenie międzynarodowej jako mające charakter polityczny;

23. obchodzi 10. rocznicę wejścia w życie Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK); z zadowoleniem przyjmuje jego ratyfikację przez Republikę Zielonego Przylądka i Vanuatu; uznaje MTK za mechanizm „ostatniej instancji”, odpowiedzialny za oddanie sprawiedliwości ofiarom zbrodni przeciwko ludzkości, ludobójstwa i zbrodni wojennych, zgodnie z zasadą komplementarności zapisaną w Rzymskim Statucie MTK;

24. ponawia swoje zdecydowane poparcie dla MTK w walce z bezkarnością w sprawach najpoważniejszych zbrodni będących przedmiotem zainteresowania społeczności międzynarodowej; wzywa UE i jej państwa członkowskie do dalszego udzielania politycznego, dyplomatycznego, logistycznego i finansowego wsparcia dla MTK i innych międzynarodowych trybunałów karnych, w tym międzynarodowych trybunałów ad hoc dla byłej Jugosławii i Rwandy, Nadzwyczajnego Trybunału dla Sierra Leone, Nadzwyczajnych Izb Sądów w Trybunałach Kambodży i Specjalnego Trybunału dla Libanu;

25. z zadowoleniem przyjmuje włączenie do strategicznych ram UE i planu działań UE na rzecz praw człowieka i demokracji nawiązania do potrzeby kategorycznej walki z bezkarnością winnych poważnych przestępstw, zwłaszcza poprzez stawianie oskarżonych przed MTK oraz zrozumienie, że prowadzenie dochodzeń w sprawie poważnych przestępstw międzynarodowych, promowanie oraz sprzyjanie wzmocnieniu zdolności krajowych systemów sądowych do wykrywania i karania tych przestępstw należy do podstawowych obowiązków państw;

26. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązania podjęte w decyzji Rady 2011/168/WPZiB w sprawie MTK, przyjętej w dniu 21 marca 2011 r., oraz późniejszy plan działania przyjęty w dniu 12 lipca 2011 r.; ponadto zaleca, by UE i jej państwa członkowskie zapewniły ich wdrożenie za pomocą skutecznych i konkretnych środków mających na celu wspieranie powszechności i integralności Rzymskiego Statutu MTK, wsparcie niezależności Trybunału oraz jego skutecznego i wydajnego funkcjonowania, a także wsparcie stosowania zasady komplementarności; wzywa Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka do wdrożenia działań związanych z MTK, zawartych w strategicznych ramach UE dotyczących praw człowieka i demokracji;

27. uznaje wysiłki Komisji mające na celu opracowanie zestawu narzędzi UE w zakresie komplementarności służących wsparciu rozwoju zdolności krajowych i wykształceniu woli politycznej w odniesieniu do dochodzenia i ścigania domniemych przestępstw międzynarodowych, a także podkreśla znaczenie prowadzenia szczegółowych konsultacji z państwami członkowskimi, Parlamentem i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego w celu urzeczywistnienia opracowania wspomnianego zestawu narzędzi;

28. ponawia swoje zalecenie dotyczące dołączenia Rzymskiego Statutu MTK do pakietu międzynarodowych traktatów dotyczących dobrych rządów i państwa prawa, które powinny być ratyfikowane przez państwa trzecie przyjęte do systemu GSP Plus; popiera stałe włączanie klauzuli dotyczącej MTK do umów zawieranych przez UE z państwami trzecimi; apeluje o włączenie MTK do wszystkich priorytetów polityki zagranicznej UE, w szczególności poprzez systematyczne uwzględnianie walki z bezkarnością i zasady komplementarności;

Czwartek, 13 grudnia 2012 r.

29. podkreśla wagę zdecydowanego działania UE na rzecz przewidywania i tym samym unikania lub potępienia przypadków braku współpracy, takich jak kierowanie zaproszeń do osób, w odniesieniu do których MTK wydał nakaz aresztowania, oraz niezatrzymywanie i niewydawanie takich osób; ponownie apeluje do UE i jej państw członkowskich o stosowanie się w wymaganym terminie do wszystkich wniosków Trybunału dotyczących udzielania pomocy i współpracy w celu zapewnienia, między innymi, wykonania wciąż oczekujących nakazów aresztowań; ponownie potwierdza konieczność wprowadzenia przez UE i jej państwa członkowskie, przy wsparciu ze strony ESDZ, szeregu wewnętrznych wytycznych, które będą zawierały kodeks postępowania dotyczący kontaktów między urzędnikami UE i państw członkowskich a osobami poszukiwanymi przez MTK;

30. wyraża głębokie zaniepokojenie rezultatami debaty budżetowej przeprowadzonej na 10. sesji Zgromadzenia Państw-Stron przeprowadzonej w dniach 12–21 grudnia 2011 r., które grożą niedofinansowaniem Trybunału; wyraża głębokie ubolewanie, że niektóre europejskie państwa-strony statutu rzymskiego nawołują do przyjęcia budżetu zakładającego zerowy wzrost/mniejszego budżetu i że Zgromadzenie nie zgodziło się na dostarczenie Trybunałowi zasobów wystarczających do efektywnego wykonywania jego uprawnień w zakresie sądownictwa oraz wymierzania sprawiedliwości w sposób stanowczy, uczciwy i istotny; wzywa państwa członkowskie UE do okazania silnego poparcia dla funkcjonowania Trybunału w ramach Zgromadzenia Państw-Stron i do odrzucenia wniosków dotyczących zerowego nominalnego wzrostu budżetu Trybunału, gdyż osłabiłoby to jego zdolność do wymierzania sprawiedliwości i reagowania na nowe okoliczności;

31. podkreśla, że wsparcie UE na rzecz walki z bezkarnością powinno obejmować szereg inicjatyw, w tym między innymi: wzmożone wysiłki mające na celu propagowanie powszechnej ratyfikacji i wdrażania statutu rzymskiego oraz porozumienia w sprawie przywilejów i immunitetów Trybunału (APIC) w celu zapewnienia prawdziwie globalnej i uniwersalnej natury Trybunału; wzmożone wysiłki mające na celu zapewnienie pełnej współpracy z Trybunałem, w tym poprzez uchwalenie właściwego ustawodawstwa krajowego w zakresie współpracy oraz zawarcie porozumień ramowych z MTK w sprawie wzmocnienia wyroków Trybunału, ochrony i relokacji ofiar i świadków itp., aby ułatwić odpowiednią i terminową współpracę z Trybunałem; określone wsparcie polityczne i dyplomatyczne, w szczególności w odniesieniu do wykonywania nakazów aresztowania oczekujących na wykonanie;

32. uwzględniając arabską wiosnę, podkreśla znaczenie opracowania spójnej i szczegółowej polityki UE w zakresie wymiaru sprawiedliwości w okresie transformacji, oprócz wzmocnienia niezależności sądownictwa, w tym powiązań z MTK jako trybunałem ostatniej instancji, aby pomóc państwom w okresie transformacji w rozstrzygnięciu dotychczasowych przypadków łamania praw człowieka oraz w walce z bezkarnością oraz w zapobieganiu ponownemu naruszaniu praw człowieka;

33. podkreśla, że cyfrowy zbiór dowodów oraz rozpowszechnianie obrazów ukazujących sytuacje łamania praw człowieka mogą przyczynić się do ogólnoświatowej walki z bezkarnością; uważa, że należy wesprzeć dopuszczalność materiałów zgodnie z prawem międzynarodowym (karnym) jako dowodów w postępowaniach sądowych;

Działania UE w dziedzinie międzynarodowego prawa humanitarnego

34. z zadowoleniem przyjmuje włączenie, po raz pierwszy, specjalnej sekcji poświęconej międzynarodowemu prawu humanitarnemu do rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji za rok 2011, a także wysiłki UE na rzecz zapewnienia odpowiedzialności poprzez dokumentowanie wszelkich jego naruszeń oraz wspieranie mechanizmów odpowiedzialności, a także deklaracje walki z wymuszonymi zaginięciami, dalszego wspierania MTK, działań na rzecz szerszego udziału w zasadniczych instrumentach międzynarodowego prawa humanitarnego, wspierania poszanowania podstawowych gwarancji proceduralnych dla wszystkich osób zatrzymywanych w konfliktach zbrojnych oraz wspierania międzynarodowych instrumentów służących rozwiązywaniu problemów humanitarnych związanych ze stanowiącymi pozostałość wojny materiałami wybuchowymi, amunicją kasetową, improwizowanymi materiałami wybuchowymi oraz minami przeciwpiechotnymi;

35. ubolewa jednak, że ogólna świadomość i stopień realizacji wytycznych UE w zakresie wspierania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego pozostają na znacząco niższym poziomie w porównaniu do innych wytycznych; wzywa UE do nadania większego znaczenia politycznego realizacji tych wytycznych i przeznaczenia na nią większych zasobów, zwłaszcza poprzez zapewnienie włączenia międzynarodowego prawa humanitarnego do operacji zarządzania kryzysowego, a także aktywną walkę z bezkarnością i zapewnienie odpowiedzialności osobistej;

Czwartek, 13 grudnia 2012 r.

36. przypomina, że przede wszystkim w celu uniknięcia łamania praw człowieka przestrzeganie prawa międzynarodowego musi znajdować się w centrum każdej strategii UE ukierunkowanej na wzmocnienie praw człowieka i demokracji na świecie, w szczególności w ramach stosunków UE z tymi partnerami, którzy są stronami konfliktu zbrojnego lub zamrożonego; przypomina, że należy zaprzestać udzielania stronom konfliktu jakiegokolwiek wsparcia unijnego, czy to finansowego, logistycznego czy taktycznego, łącznie z dostawami broni, amunicji i wszelkich innych rodzajów sprzętu wojskowego, o czym jest mowa we wspólnym stanowisku UE w sprawie wywozu broni;

37. podkreśla ponadto potrzebę zapewnienia systematyczniejszego uwzględnienia kwestii walki ze zbrodniami przeciwko ludzkości, ludobójstwa i zbrodni wojennych w stosunkach dwustronnych UE z odpowiednimi krajami, w tym poprzez poruszanie jej w wystąpieniach publicznych, a także bardziej konsekwentnego poruszania przez UE problemu bezkarności na szczeblu wielostronnym, na przykład na forum Zgromadzenia Ogólnego ONZ i Rady Praw Człowieka;

38. ponawia swoje zaangażowanie na rzecz zasady „obowiązku ochrony”, podkreślając znaczenie przejścia przez społeczność międzynarodową, w tym UE, odpowiedzialności za zajmowanie się rażącymi przypadkami łamania praw człowieka w państwach trzecich, kiedy rządy tych państw nie mogą lub nie chcą chronić swoich obywateli; podkreśla, że takie działanie społeczności międzynarodowej wiąże się z koniecznością interwencji humanitarnych oraz wywierania odpowiedniej presji dyplomatycznej jako środka ostatecznego polegającego na zbiorowym użyciu siły pod auspicjami lub za zgodą ONZ; wzywa UE do aktywnego angażowania się w pilną reformę Rady Bezpieczeństwa ONZ oraz do promowania jej, aby uniknąć blokowania zasady „obowiązku ochrony”;

39. wyraża w tym kontekście uznanie dla działań podejmowanych przez Unię Europejską i szereg państw członkowskich, które odgrywały czołową rolę w zapobieganiu dalszej przemocy wobec ludności cywilnej w Libii w 2011 r., lecz ubolewa nad brakiem skoordynowanej reakcji na szczeblu UE;

40. jest głęboko zaniepokojony sytuacją w zakresie praw człowieka w Libii, zwłaszcza pod względem warunków przetrzymywania i traktowania osób aresztowanych przez różne bojówki, nad którymi rząd tymczasowy nie sprawuje skutecznej i istotnej kontroli, i domaga się zwiększonej czujności i stałej pomocy wspólnoty międzynarodowej, zgodnie z oświadczeniem wydanym przez wysoką komisarz ds. praw człowieka przed Radą Bezpieczeństwa ONZ w dniu 25 stycznia 2012 r.;

41. zauważa wysiłki podjęte przez Unię Europejską i społeczność międzynarodową w Syrii; ubolewa jednak nad tym, że wysiłki te nie przełożyły się na poprawę sytuacji na miejscu; wyraża po raz kolejny głębokie zaniepokojenie sytuacją panującą w Syrii, przede wszystkim w związku z utrzymującą się nieprzerwanie nadzwyczajną sytuacją w zakresie praw człowieka i kryzysem humanitarnym; zdecydowanie potępia powszechne brutalne represje i systematyczne łamanie praw człowieka i podstawowych wolności przez reżim syryjski wobec ludności syryjskiej, w tym dzieci i kobiet; wzywa władze syryjskie do natychmiastowego zaprzestania łamania praw człowieka oraz do wywiązania się ze swoich zobowiązań podjętych zgodnie z prawem międzynarodowym w dziedzinie praw człowieka w celu umożliwienia pokojowych i demokratycznych przemian; potwierdza swoje zdecydowane poparcie dla specjalnego wysłannika ONZ i Ligi Państw Arabskich oraz wzywa Radę Bezpieczeństwa ONZ do podjęcia działań niezbędnych w celu położenia kresu masakrom cywili i do postawienia osób odpowiedzialnych za ciężkie zbrodnie wojenne i łamanie praw człowieka w Syrii przed MTK;

42. z zadowoleniem przyjmuje nową inicjatywę EU Aid Volunteers, która w początkowym okresie programu w latach 2014–2020 umożliwi około 10 000 Europejczykom udział w operacjach humanitarnych w tych regionach świata, w których pomoc jest najpilniej potrzebna, a także będzie okazją do zademonstrowania europejskiej solidarności poprzez udzielenie praktycznej pomocy społecznościom, których dotknęły klęski żywiołowe i klęski spowodowane przez człowieka;

43. uważa, że prywatne agencje wojskowe i bezpieczeństwa (PMSC) powinny być pociągane do odpowiedzialności za wszelkie przypadki naruszania praw człowieka i prawa humanitarne popełniane przez ich pracowników; wzywa UE i państwa członkowskie, w świetle powszechnego stosowania PMSC, do wzmocnienia ich wysiłków służących znalezieniu wiarygodnego rozwiązania regulacyjnego, aby uniknąć luk prawnych w zakresie odpowiedzialności;

Czwartek, 13 grudnia 2012 r.

Europejska polityka sąsiedztwa i arabska wiosna

44. podkreśla znaczenie rewolucji w świecie arabskim, do których doszło w 2011 r., zarówno jako wyrazu dążenia do wolności, sprawiedliwości i godności, jak również jako istotnego wyzwania dla polityki UE w tym regionie i poza nim; zauważa, że UE zwiększyła swoje zaangażowanie polityczne we wschodnich i południowych regionach sąsiadujących, ale podkreśla potrzebę wyciągnięcia wniosków z politycznych błędów przeszłości i opracowania nowej polityki dostosowanej do poszanowania praw człowieka i wsparcia wartości demokratycznych;

45. z zadowoleniem przyjmuje skupienie się w polityce UE dotyczącej południowego sąsiedztwa na wzajemnej odpowiedzialności i wspólnych zobowiązaniach na rzecz uniwersalnych wartości praw człowieka, demokracji i państwa prawa; apeluje o konsekwencję w podejściu polityki UE w dziedzinie praw człowieka do regionów południowych i wschodnich; podkreśla potrzebę uniknięcia w regionie wschodnim tych samych błędów politycznych, które popełniono w regionie południowym przed arabską wiosną w 2011 r.;

46. przypomina swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie sytuacji w Saharze Zachodniej ⁽¹⁾ oraz rezolucję z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka na świecie oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie, w tym wpływu na strategiczną politykę UE w dziedzinie praw człowieka ⁽²⁾; wyraża zaniepokojenie z powodu pogorszenia się sytuacji w zakresie praw człowieka w Saharze Zachodniej; wzywa do przestrzegania praw podstawowych ludności Sahary Zachodniej, w tym wolności stowarzyszania się, wolności słowa i prawa do demonstracji; domaga się uwolnienia wszystkich saharijskich więźniów politycznych; domaga się otwarcia tego obszaru dla niezależnych obserwatorów, organizacji pozarządowych i mediów; ponownie podkreśla swoje poparcie dla utworzenia międzynarodowego mechanizmu monitorowania praw człowieka w Saharze Zachodniej; popiera uczciwe i trwałe rozstrzygnięcie konfliktu w oparciu o prawo ludności saharijskiej do samostanowienia, zgodnie z odpowiednimi rezolucjami Organizacji Narodów Zjednoczonych;

47. podkreśla, że kobiety odgrywają zasadniczą rolę w procesie podejmowania decyzji w dziedzinie gospodarczej i społecznej, a ich pełny udział w tychże dziedzinach ma kluczowe znaczenie, zwłaszcza w procesach budowania pokoju po wojnie, negocjacjach na temat demokratycznej transformacji i rozwiązywania konfliktów oraz procesach pojednania i stabilizacji, a w związku z tym ważne jest większe uwrażliwienie i skupienie uwagi na likwidacji dyskryminacji, jakiej poddawane są kobiety w procesie demokratyzacji trwającym w wielu państwach trzecich;

48. przypomina swoją opinię, że podejście „więcej za więcej” powinno opierać się na jasno zdefiniowanych kryteriach wraz z konkretnymi, mierzalnymi, osiągalnymi, przejrzystymi i terminowymi celami; wzywa ESDZ i Komisję do systematycznego stosowania tego podejścia w sprawozdaniach z postępu w zakresie polityki sąsiedztwa;

49. z zadowoleniem przyjmuje szersze kontakty UE ze społeczeństwem obywatelskim i podkreśla potrzebę systematyczniejszego i regularniejszego wkładu społeczeństwa obywatelskiego w opracowywanie krajowych strategii na rzecz praw człowieka oraz w ocenę wymaganą dla właściwego stosowania nowego podejścia „więcej za więcej” w polityce UE;

50. z zadowoleniem przyjmuje również działania podejmowane w ramach Partnerstwa Wschodniego na rzecz wspierania praw człowieka, demokracji, podstawowych wolności i państwa prawa w krajach partnerskich; wzywa Unię Europejską do wykorzystania doświadczeń jej państw członkowskich z okresu transformacji od rządów autorytarnych do demokracji oraz przełożenia wniosków wyciągniętych z tych doświadczeń na konkretne programy zorientowane na wyniki we wschodnich krajach partnerskich Unii; wzywa UE do zajęcia aktywniejszego i spójniejszego stanowiska podczas wspierania praw człowieka, demokracji i państwa prawa w krajach partnerskich;

51. ubolewa jednak, że niekiedy polityka Partnerstwa Wschodniego jest podatna na błędną interpretację, stając się raczej polityką zgody na wszystko i wybaczenia, a także podwójnych standardów, które często stosuje się wobec wschodnich krajów partnerskich;

⁽¹⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 87.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0126.

Czwartek, 13 grudnia 2012 r.

52. podtrzymuje swoje ogromne obawy wynikające z braku demokracji, państwa prawa, podstawowych wolności i poszanowania praw człowieka na Białorusi, będącej jedynym krajem europejskiego sąsiedztwa, który nie w pełni uczestniczy w Partnerstwie Wschodnim i w pracach Zgromadzenia Parlamentarnego Euronest, zwłaszcza w następstwie wyborów prezydenckich, które odbyły się w grudniu 2010 r., i późniejszej brutalnej rozprawy z protestującymi i opozycją polityczną, w tym procesów aktywistów w 2011 r., które nie odpowiadały międzynarodowym standardom i zakończyły się orzeczeniem nieproporcjonalnie surowych wyroków; wyraża uznanie dla jednomyślnej reakcji UE na wydalenie dyplomatów UE z Białorusi w lutym 2012 r.; wzywa Unię i wszystkie jej państwa członkowskie do utrzymania spójnej i konsekwentnej polityki wobec Białorusi oraz utrzymania presji na reżim polityczny, w tym za pomocą sankcji, między innymi przeciwko zaangażowanym urzędnikom, przy jednoczesnym utrzymywaniu kontaktu ze społeczeństwem obywatelskim za pomocą takich instrumentów, jak rozszerzone ułatwienia wizowe i zwiększone możliwości kształcenia, szkolenia i inne formy wymiany; wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu uwięzienia Alesia Białackiego, do którego doszło w dniu 4 sierpnia 2011 r.; ubolewa nad działaniami polskich i litewskich urzędników, którzy umożliwili aresztowanie Alesia Białackiego przez przekazanie informacji bankowych, oraz domaga się dołożenia przez wszystkie podmioty w UE wszelkich starań, aby w przyszłości nie dopuścić do powtórzenia się takich błędów;

53. wzywa UE do stosowania jednakowego konsekwentnego podejścia do przypadków naruszania praw człowieka we wszystkich państwach trzecich, zarówno w krajach partnerskich, jak i w tych, z którymi UE nie utrzymuje tak ścisłych stosunków; nalega, by UE donosiła na przypadki łamania praw człowieka i potępiała je bez względu na to, gdzie i kiedy do nich dochodzi, a także bez względu na poziom strategicznego znaczenia partnerstwa z danym krajem; podkreśla, że UE powinna wykorzystać pomoc finansową i stosunki gospodarcze jako mechanizm dźwigniowy w celu zapewnienia zobowiązania wszystkich swoich partnerów do poszanowania uniwersalnych wartości praw człowieka;

Polityka UE na rzecz wspierania demokratyzacji i wyborów

54. podkreśla wzajemnie wspierający się charakter praw człowieka i demokracji, ponieważ to poprzez przestrzeganie praw człowieka społeczeństwa tworzą przestrzeń polityczną potrzebną dla pokojowej kontestacji politycznej; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje rosnący nacisk UE na wspieranie demokracji, o czym świadczy niedawno utworzony Europejski Fundusz na rzecz Demokracji;

55. podkreśla, że dla prawidłowej realizacji sprawozdań i zaleceń misji obserwacji wyborów UE potrzebne jest bardziej długofalowe podejście obejmujące cały cykl wyborczy; zwraca uwagę na znaczenie opracowania realistycznych zaleceń, które są możliwe do zrealizowania, oraz zapewnienia monitorowania tych zaleceń, a także wejścia przez nie w skład dialogu politycznego i pomocy oferowanej przez delegatury UE; jest zdania, że stałe delegacje Parlamentu i wspólne zgromadzenia parlamentarne powinny również odgrywać większą rolę w monitorowaniu tych zaleceń i analizie dokonanych postępów w dziedzinie praw człowieka i demokracji; zachęca do wzmocnienia koordynacji misji obserwacji wyborów z ramienia UE z innymi międzynarodowymi misjami obserwacji wyborów w celu zwiększenia spójności działań UE w tym zakresie; podkreśla, że UE musi zainwestować w szkolenie lokalnych obserwatorów w celu wykształcenia zrównoważonych i autonomicznych procesów wyborczych w państwach trzecich; podkreśla, że przejście na demokrację oraz postępy w promowaniu praw człowieka wymagają długoterminowych strategii i mogą nie przynosić widocznych rezultatów w krótkim terminie; zachęca zatem Komisję i ESDZ do dogłębnego monitorowania co najmniej jednego cyklu wyborczego za pośrednictwem EU EOM w krajach, w których reżim autorytarny zastępuje się reżimem demokratycznym, lub w krajach, w których odnotowuje się poważne błędy w procesie zmierzającym ku demokracji;

56. ponawia swój apel do Rady i Komisji o opracowanie spójnej i długoterminowej strategii politycznej w odniesieniu do każdej unijnej misji obserwacji wyborów, po której w ciągu dwóch lat powinna nastąpić ocena postępu demokratycznego przy należyтым zaangażowaniu zainteresowanego głównego obserwatora wyborów, poddawana pod dyskusję w trakcie dorocznej debaty dotyczącej praw człowieka z udziałem wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel; przypomina o zobowiązaniu wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel dotyczącym misji obserwacji wyborów i, w tym kontekście, uczestnictwa kobiet, mniejszości narodowych i osób niepełnosprawnych zarówno jako kandydatów, jak i wyborców;

57. podkreśla, że UE musi współpracować z partiami politycznymi, aby umożliwić wszystkim zainteresowanym stronom wymianę narzędzi i technik, które mogą być wykorzystywane do ustanawiania silniejszych powiązań z obywatelami, organizowania konkurencyjnych kampanii wyborczych oraz skuteczniejszego działania w parlamencie; podkreśla, że demokratyzacja jest procesem, który musi obejmować obywateli, ruchy obywatelskie i społeczeństwo obywatelskie; uważa w związku z tym, że UE powinna finansować programy, które sprzyjają aktywności obywatelskiej, edukacji wyborców, organizacji działań zapewniających poparcie, wolności prasy i wyrażania opinii oraz w ujęciu ogólnym zapewniają nadzór polityczny i pomagają obywatelom w korzystaniu z przysługujących im praw;

Czwartek, 13 grudnia 2012 r.

58. uważa, że jednakowe uczestnictwo kobiet w polityce i rządzie ma zasadnicze znaczenie dla budowania i podtrzymywania demokracji; w związku z tym podkreśla, że programy UE w dziedzinie praw człowieka i demokratyzacji zawsze powinny priorytetowo traktować kwestię zaangażowania kobiet w legislaturach, partiach politycznych i społeczeństwie obywatelskim jako liderów, działaczy i poinformowanych obywateli, a także kwestię poszerzania ich zdolności; jest zdania, że UE musi nadal wspierać kobiety i zachęcać je do ubiegania się o stanowiska polityczne oraz do konstruktywnego udziału w każdym aspekcie życia obywatelskiego i politycznego; zauważa, że pełny udział kobiet w polityce nie ogranicza się do celów statystycznych, dotyczących liczby kandydatów i wybranych funkcjonariuszy publicznych oraz że zapewnienie równouprawnienia płci oznacza zarówno uwzględnianie problemu praw kobiet w tworzeniu polityki, jak i zapewnienia swobodnego i skutecznego udziału kobiet we wszystkich aspektach życia publicznego, politycznego i gospodarczego;

59. przypomina, że budowa zgodnych z prawem fundamentów demokratycznych oraz tworzenie właściwie funkcjonującego społeczeństwa obywatelskiego i demokratycznej wspólnoty opartej na prawach jest procesem długotrwałym, który powinien przebiegać oddolnie i wymaga wsparcia na szczeblu krajowym, regionalnym, lokalnym i międzynarodowym;

60. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie dyrekcji ds. wspierania demokracji w Parlamencie oraz rozszerzenie uprawnień Zespołu ds. Koordynacji Wyborów (ECG), który przekształcił się w Zespół ds. Wspierania Demokracji i Koordynacji Wyborów (DSECG); oczekuje, że działania Parlamentu Europejskiego wspierające demokrację, w tym grup politycznych, zostaną dodatkowo rozszerzone, w szczególności za pośrednictwem Urzędu ds. Promowania Demokracji Parlamentarnej i działu ds. obserwacji wyborów;

Rozmowy i konsultacje z państwami trzecimi dotyczące praw człowieka

61. dostrzega potencjał tkwiący w kompleksowych rozmowach z państwami trzecimi dotyczących praw człowieka, zwłaszcza jeżeli efektywnie łączy się je z wdrażaniem krajowych strategii na rzecz praw człowieka; podkreśla, że takich dialogów nie należy jednak wykorzystywać do marginalizacji dyskusji dotyczących praw człowieka w ramach innych, wyższego szczebla forów dialogu politycznego, jak szczyty; ponadto nalega, by kwestie praw człowieka znajdowały się w centrum stosunków z państwami trzecimi;

62. zaleca upublicznienie krajowych strategii dotyczących praw człowieka; podkreśla, że strategie publiczne zapewniłyby widoczność zaangażowania UE na rzecz praw człowieka w państwach trzecich oraz wsparcie tych, którzy walczą o korzystanie z przysługujących im praw człowieka oraz o ich ochronę;

63. podkreśla znaczenie wykorzystywania takich dialogów przez UE do podnoszenia poszczególnych kwestii, zwłaszcza w odniesieniu do więźniów sumienia, którzy zostali aresztowani za korzystanie z pokojowego prawa do wolności słowa, zgromadzeń, religii lub przekonań, oraz apeluje do UE o skuteczne monitorowanie tych przypadków występujących w danych krajach;

64. ponownie wyraża jednak swoje obawy wynikające z wciąż rozczarowującego braku postępu w wielu rozmowach dotyczących praw człowieka oraz braku przejrzystych punktów odniesienia służących faktycznej ocenie poprawy lub pogorszenia się sytuacji w zakresie praw człowieka; zauważa utrzymujące się trudności z wynegocjowaniem przez UE poprawionych warunków dialogu na temat praw człowieka, w szczególności z Chinami i Rosją; wzywa nowo mianowanego SPUE ds. praw człowieka do pokierowania tymi i innymi dialogami dotyczącymi praw człowieka oraz do przyjęcia do nich nowego i opartego na wynikach podejścia, poprzez bieżącą współpracę z Parlamentem;

65. podkreśla, że pomimo iż władze chińskie podjęły pewne działania w dobrym kierunku, sytuacja związana z prawami człowieka w Chinach nadal się pogarsza oraz cechują ją nasilający się niepokój społeczny i zaostrzenie kontroli i represjonowania obrońców praw człowieka, prawników, blogerów i aktywistów społecznych, a także polityka ukierunkowana na marginalizację Tybetańczyków i ich tożsamości kulturowej; wzywa władze chińskie do ścisłej współpracy z ludnością tybetańską w celu oceny podstawowych przyczyn samospaleń mnichów i mniszek tybetańskich oraz w celu zaprzestania prześladowania i zastraszania Tybetańczyków, którzy korzystają z przysługujących im praw do wolności wypowiedzi, zgromadzeń i stowarzyszenia się, a także zaprzestania stosowania niepotrzebnej nadmiernej siły wobec demonstrantów, przeprowadzania dochodzeń w sprawie wszystkich przypadków łamania praw człowieka oraz wpuszczenia niezależnych obserwatorów na obszary, gdzie odbywają się protesty;

66. ponawia swój apel o konieczne wyznaczenie Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Tybetu, który byłby odpowiedzialny za obronę praw człowieka oraz, biorąc pod uwagę inne zagadnienia tematyczne, prawa do swobodnego praktykowania własnej religii i kultury w Chinach;

Czwartek, 13 grudnia 2012 r.

67. w dalszym ciągu jest rozczarowany brakiem systematycznego włączania Parlamentu w ocenę rozmów dotyczących praw człowieka, w tym rozmów prowadzonych z Rosją i Chinami; apeluje o formalizację dostępu Parlamentu do tych ocen i przypomina, że w wytycznych UE w sprawie dialogów dotyczących praw człowieka stwierdza się, że „społeczeństwo obywatelskie zostanie włączone w ten proces oceny”;

68. ponownie podkreśla, że sytuacja i wspieranie praw kobiet i równości płci oraz walki z przemocą wobec kobiet muszą być systematycznie uwzględniane w ramach wszelkiego dialogu na temat praw człowieka prowadzonego przez UE z państwami trzecimi, z którymi zawarto umowy o współpracy lub stowarzyszeniu;

Sankcje UE a klauzule dotyczące praw człowieka i demokracji w umowach zawieranych przez UE

69. z zadowoleniem przyjmuje zawarte w planie działania UE na rzecz praw człowieka zobowiązanie do opracowania metodyki służącej usprawnieniu analizy sytuacji w zakresie praw człowieka w państwach trzecich, w powiązaniu z zawieraniem umów handlowych i/lub inwestycyjnych; wzywa UE do dopilnowania, aby przyznanie statusu GSP Plus było ściśle powiązane z ratyfikowaniem i wdrożeniem przez dany kraj kluczowych międzynarodowych instrumentów na rzecz praw człowieka, co umożliwi regularną ocenę tego rodzaju obowiązków, ze szczególnym uwzględnieniem wolności wypowiedzi, zgromadzeń, stowarzyszania się oraz religii lub przekonań, a także praw mniejszości, kobiet i dzieci; podkreśla w szczególności potrzebę zapewnienia przejrzystości w ramach obrony praw człowieka imigrantów;

70. z zadowoleniem przyjmuje podejmowane przez UE wysiłki na rzecz włączenia klauzuli praw człowieka i demokracji do wszystkich ramowych porozumień politycznych UE, ale ponawia swój apel o uwzględnienie jasno sformułowanej warunkowości i klauzul dotyczących praw człowieka i demokracji we wszystkich bez wyjątku stosunkach umownych z państwami trzecimi – tak uprzemysłowionymi, jak i rozwijającymi się, w tym w porozumieniach sektorowych, handlowych i technicznych oraz dotyczących pomocy finansowej; uważa, że obecny próg określony w ogólnych systemach preferencji (GSP), które mogłyby pobudzić działania objęte klauzulami dotyczącymi praw człowieka, jest wysoki, lecz powinien zostać dostosowany do danego kraju; zwraca uwagę na nową propozycję reformy GSP z 2011 r., zgodnie z którą procedura konsultacji powinna zostać rozszerzona oraz która zawiera postanowienia mające na celu ułatwienie prowadzenia dochodzeń w sprawie łamania praw człowieka w ramach komitetu GSP; w tym kontekście wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu pogarszającej się sytuacji związanej z prawami człowieka w Kambodży, gdzie zagarnianie ziemi prowadzi do wzrostu ubóstwa oraz do naruszania klauzul dotyczących praw człowieka, które są częścią obowiązujących umów zawartych między UE i Kambodżą; ostrzega, że niespójne wdrażanie klauzuli dotyczącej praw człowieka może podważyć wiarygodność i skuteczność unijnej polityki warunkowości;

71. z zadowoleniem przyjmuje działania podjęte w 2011 r. przez instytucje UE i państwa członkowskie, a także sporządzone przez nie plany, ukierunkowane na opracowanie spójniejszej i bardziej skoordynowanej polityki w zakresie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, zwłaszcza na rzecz praw człowieka na świecie, a także wdrożenie wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka z 2011 r.;

72. podkreśla znaczenie włączenia społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw do umów o wolnym handlu między UE i państwami trzecimi lub krajami rozwijającymi się w celu promowania praw człowieka oraz norm społecznych i środowiskowych; sugeruje, by do wszystkich przyszłych umów o wolnym handlu włączony został, oprócz rozdziałów poświęconych kwestiom społecznym i środowiskowym, kompleksowy rozdział dotyczący praw człowieka; wzywa również Komisję do wykorzystywania umów o wolnym handlu do propagowania czterech podstawowych standardów pracy takich jak wolność stowarzyszenia się i prawo do rokowań zbiorowych; likwidacja wszelkich form pracy przymusowej; zniesienie pracy dzieci; i likwidacja dyskryminacji w sferze zatrudnienia; podkreśla również, że w dalszym ciągu powinno się wzmacniać mechanizmy monitorowania i egzekwowania a ramach systemu GSP Plus;

73. przypomina, że konsekwentne stosowanie klauzuli praw człowieka zawartej w porozumieniach ma fundamentalne znaczenie w stosunkach między Unią Europejską a jej państwami członkowskimi a państwami trzecimi; podkreśla znaczenie dokonania przeglądu, w jaki sposób państwa członkowskie współpracowały z aparatem represji w imię zwalczania terroryzmu; podkreśla w tym względzie potrzebę skoncentrowania się w ramach niedawno zmienionej europejskiej polityki sąsiedztwa na udzielaniu wsparcia na rzecz reformy sektora bezpieczeństwa, która musi zapewnić przede wszystkim wyraźne oddzielenie funkcji służb wywiadowczych i organów ścigania; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel, Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka, ESDZ, Radę i Komisję do zacieśnienia współpracy z europejskim komitetem ds. zapobiegania torturom i z innymi właściwymi strukturami Rady Europy podczas

Czwartek, 13 grudnia 2012 r.

planowania i realizowania wspólnie z państwami trzecimi projektów dotyczących wsparcia na rzecz walki z terroryzmem, a także przy okazji wszelkich innych prowadzonych z państwami trzecimi działań na rzecz walki z terroryzmem;

74. podkreśla znaczenie dalszych prac nad stosowanymi na świecie praktykami dotyczącymi zwłaszcza przetrzymywania osób w tajnych więzieniach w ramach walki z terroryzmem; zaznacza, że walka z terroryzmem w żadnym wypadku nie może uzasadniać naruszania praw człowieka zarówno w państwach trzecich, jak i na terytorium Unii Europejskiej; w tym kontekście zwraca uwagę na przyjęcie rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2012 r. w sprawie rzekomego udziału państw europejskich w organizowanym przez CIA transporcie i nielegalnym przetrzymywaniu więźniów na terenie tych państw: działań podejmowanych w następstwie sprawozdania komisji TDIP PE oraz zwraca się do państw członkowskich o wdrożenie sformułowanych tam zaleceń;

75. podkreśla znaczenie pełnego przestrzegania przez UE i realizowania jej zobowiązań międzynarodowych, polityki i instrumentów polityki zagranicznej, na przykład wytycznych w sprawie tortur i rozmów dotyczących praw człowieka, aby jej apele o ścisłe stosowanie klauzuli praw człowieka w układach o stowarzyszeniu były bardziej wiarygodne, a także wezwania jej sojuszników do przestrzegania ich prawa krajowego i międzynarodowego;

76. zaleca, dla zwiększenia wiarygodności klauzuli dotyczącej praw człowieka oraz przewidywalności działań UE, dalszy rozwój klauzuli w celu uwzględnienia politycznych i prawnych mechanizmów proceduralnych, które mogą zostać wykorzystane w razie wniosku o zawieszenie współpracy dwustronnej na skutek nawracającego i/lub systematycznego łamania praw człowieka stanowiącego naruszenie prawa międzynarodowego;

77. zachęca Unię Europejską do upewnienia się, że wszystkie umowy handlowe zawierane z państwami trzecimi obejmują klauzule sprzyjające spójności społecznej oraz gwarantują poszanowanie norm społecznych, ekologicznych i pracowniczych, a także dobre gospodarowanie zasobami naturalnymi, w szczególności gruntami i zasobami wodnymi; zauważa, że UE opracowuje mechanizm monitorowania praw człowieka, który ma stać się elementem nowych umów o partnerstwie i współpracy, a także innych umów handlowych z wieloma krajami; podkreśla, że te mechanizmy monitorowania są nie dość ambitne oraz są niezbyt jasno sformułowane, co stanowi zagrożenie dla traktatowego zobowiązania UE do wspierania praw człowieka i demokracji na świecie; jest szczególnie zaniepokojony umową o partnerstwie i współpracy z Uzbekistanem oraz wciąż rozpatrywaną umową o partnerstwie i współpracy z Turkmenistanem;

78. ponawia swoje zalecenie, by UE przyjęła spójniejszą i skuteczniejszą politykę w zakresie sankcji UE i środków restrykcyjnych, obejmującą jasne kryteria ich stosowania oraz ich rodzaje, a także przejrzyste warunki odniesienia dla ich uchylecia; wzywa Radę do zapewnienia niestosowania podwójnych standardów przy podejmowaniu decyzji dotyczących środków restrykcyjnych lub sankcji oraz zapewnienia stosowania tych środków restrykcyjnych lub sankcji niezależnie od interesów politycznych i gospodarczych oraz interesów związanych z bezpieczeństwem;

79. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zajęcia się na forum międzynarodowym kwestią przemocy wobec kobiet oraz naruszeń praw człowieka związanych z płcią, w szczególności w kontekście dwustronnych umów o stowarzyszeniu i międzynarodowych umów handlowych, zarówno tych już obowiązujących, jak i tych pozostających w fazie negocjacji;

Wolność wypowiedzi (media społeczne/swobody cyfrowe)

80. zauważa, że arabska wiosna pokazała, w jaki sposób nowa globalna struktura informacyjna i komunikacyjna nie tylko tworzy nowe kanały dla wolności wypowiedzi, ale również umożliwia nowe formy mobilizacji politycznej, które omijają metody tradycyjne; zwraca w tym kontekście uwagę, że obszary wiejskie często są nieodpowiednio połączone z nowoczesnymi technologiami komunikacyjnymi; wzywa instytucje UE i państwa członkowskie do wykorzystania pozytywnego potencjału nowych technologii w polityce zagranicznej UE, podkreślając, że pomoc finansową udziela się wyłącznie grupom zorganizowanym dysponującym jasnym i spójnym programem politycznym; wzywa instytucje UE i państwa członkowskie do przeciwdziałania zagrożeniu cenzury i represji w internecie; z zadowoleniem przyjmuje zainicjowanie w grudniu 2011 r. strategii na rzecz łączności, służącej opracowaniu narzędzi, które w odpowiednich przypadkach umożliwią UE udzielenie wsparcia organizacjom społeczeństwa obywatelskiego lub poszczególnym obywatelom, służącego ominięciu odgórnych zakłóceń w dostępie do elektronicznych technologii komunikacyjnych, w tym internetu;

Czwartek, 13 grudnia 2012 r.

81. dostrzega, że zwiększająca się zależność od infrastruktury technologii informacyjnych i komunikacyjnych może być źródłem nowej słabości i zagrożenia bezpieczeństwa w skali międzynarodowej; przypomina jednak, że wiele rozproszonych cech, które sprawiają, że internet jest źródłem obaw dotyczących bezpieczeństwa cybernetycznego, jest również przyczynami, dla których jest on potężnym narzędziem dla obrońców praw człowieka żyjących pod represyjnymi rządami; zwraca z tego względu uwagę na znaczenie kompleksowej strategii na rzecz wolności cyfrowej, obejmującej jasny wymiar praw człowieka, w tym ocenę skutków w zakresie konsekwencji dla praw człowieka, przy opracowywaniu polityki i programów odnoszących się do bezpieczeństwa cybernetycznego, walki z cyberprzestępczością, zarządzania internetem i pozostałej polityki UE w tej dziedzinie; w tym kontekście wzywa Komisję i ESDZ do przyjęcia aktywnego podejścia oraz do uwzględnienia aspektu bezpieczeństwa cybernetycznego w swoich kontaktach z państwami trzecimi;

82. podkreśla, że represje i kontrola obywateli i przedsiębiorców obejmują w coraz większym stopniu element technologiczny poprzez blokowanie treści oraz monitorowanie i identyfikowanie obrońców praw człowieka, dziennikarzy, działaczy i dysydentów, jak również poprzez kryminalizację zgodnego z prawem wyrażania opinii w internecie oraz przyjmowanie restrykcyjnych przepisów w celu uzasadnienia takich działań; zaleca, by propagowanie i ochrona wolności cyfrowej stanowiły element wszystkich działań zewnętrznych UE, jej systemu finansowania oraz polityki i instrumentów pomocy; jak również by były one corocznie poddawane przeglądowi w celu zapewnienia odpowiedzialności i ciągłości; wzywa Komisję i Radę, by jednoznacznie uznały swobody cyfrowe za prawa podstawowe oraz za niezbędne warunki korzystania z powszechnych praw człowieka, takich jak swoboda wypowiedzi, wolność zgromadzeń i dostępu do informacji, a także zapewnienia przejrzystości i odpowiedzialności w sferze publicznej;

83. z zadowoleniem przyjmuje zawarte w planie działania UE na rzecz praw człowieka zobowiązanie dotyczące opracowania nowych wytycznych publicznych w zakresie wolności wypowiedzi w internecie i poza nim, w tym ochrony blogerów i dziennikarzy, obrońców praw człowieka i partii opozycyjnych;

84. podkreśla znaczenie udzielania zachęt niezależnej wolnej prasie i mediom będącym kluczowymi podmiotami w zachowaniu praworządności i walce z praktykami korupcyjnymi;

85. z zaniepokojeniem dostrzega niebezpieczną tendencję wzmożonego atakowania i zastraszania dziennikarzy i pracowników mediów na świecie; wzywa do wzmocnienia wysiłków UE na rzecz wspierania ich bezpieczeństwa w ramach dialogu z partnerami UE i innymi krajami;

86. jest mocno zaniepokojony rozwojem wydarzeń, które ograniczają wolność wypowiedzi i wolność zgromadzeń z przyczyn związanych z błędnymi wyobrażeniami o homoseksualizmie i osobach transpłciowych; przypomina, że przedmiotowe przepisy i wnioski są sprzeczne z Międzynarodowym paktem praw obywatelskich i politycznych, który wyklucza przepisy i praktyki dotyczące dyskryminacji ze względu na orientację seksualną; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel oraz Specjalnego Przedstawiciela ds. Praw Człowieka do systematycznego podnoszenia tych kwestii;

87. wyraża ubolewanie z powodu wykorzystywania technologii i usług wytworzonych w UE w celach łamania w państwach trzecich praw człowieka poprzez cenzurę informacji, sprawowanie masowego nadzoru, monitorowanie, lokalizowanie i śledzenie obywateli i ich działań w sieciach telefonii (komórkowej) i internecie; wyraża zaniepokojenie informacjami dotyczącymi współpracy niektórych przedsiębiorstw UE z rządami autorytarnymi, polegającej na dostarczaniu im darmowego i nieograniczonego dostępu do ich sieci i baz danych pod pozorem przestrzegania prawa miejscowego, co miało miejsce w przypadku mającego siedzibę w UE przedsiębiorstwa TeliaSonera w niektórych krajach byłego Związku Radzieckiego; wyraża przekonanie, że europejskie przedsiębiorstwa oraz ich spółki zależne i podwykonawcy powinni odgrywać zasadniczą rolę we wspieraniu i w upowszechnianiu norm społecznych na świecie, w związku z czym powinni postępować zgodnie z europejskimi wartościami, a ich wysiłki służące wzmocnieniu ich pozycji na rynkach zagranicznych nigdy nie powinny odbywać się kosztem ochrony praw człowieka;

88. z zadowoleniem przyjmuje decyzje Rady dotyczące zakazania wywozu niektórych technologii i usług informacyjnych do Syrii i Iranu oraz wzywa UE do rozważenia tych przypadków jako precedensów dla przyszłych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko innym represyjnym reżimom; zdecydowanie popiera wniosek dotyczący uwzględnienia naruszeń praw człowieka w unijnym systemie kontroli wywozu produktów podwójnego zastosowania jako powodu, dla którego produkty niewymienione w wykazie mogą podlegać ograniczeniom wywozu nakładanym przez państwa członkowskie; w tym kontekście zwraca uwagę na swoje stanowisko dotyczące przyjęcia rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 428/2009 ustanawiające wspólnotowy system kontroli wywozu, transferu, pośrednictwa i tranzytu w odniesieniu do produktów podwójnego zastosowania;

Czwartek, 13 grudnia 2012 r.

Wsparcie UE dla społeczeństwa obywatelskiego i obrońców praw człowieka

89. podkreśla, że rozwój silnego i energicznego społeczeństwa obywatelskiego jest kluczowym czynnikiem umożliwiającym postęp demokratyczny i lepszą ochronę praw człowieka; podkreśla, że mobilizacja społeczeństwa obywatelskiego leży u źródła historycznych przemian arabskiej wiosny;

90. wyraża uznanie dla wysiłków UE służących zwiększeniu wsparcia dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego; szczególnie wysoko ceni zdolność Unii Europejskiej do bezpośredniej współpracy ze społeczeństwem obywatelskim za pomocą Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR), Instrumentu na rzecz Społeczeństwa Obywatelskiego i Europejskiego Funduszu na rzecz Demokracji (EED); ubolewa jednak, że UE nie dysponuje silniejszą polityką systemową służącą przekonywaniu krajów partnerskich do zniesienia niesłusznych ograniczeń prawnych i administracyjnych, które ograniczają powszechne prawo do zrzeszania się i zgromadzeń; wzywa do opracowania takich wytycznych polityki;

91. ponawia swoje wsparcie dla wdrożenia koncepcji odpowiedzialności demokratycznej za własny kraj w unijnej współpracy na rzecz rozwoju i uważa, że społeczeństwo obywatelskie odgrywa w tym kontekście kluczową rolę; podkreśla konieczność ścisłej współpracy wszystkich funkcjonariuszy UE ze społeczeństwem obywatelskim w krajach ich oddelegowania; podkreśla, że ściślejsza współpraca ze społeczeństwem obywatelskim w znacznym stopniu przyczyniłaby się do opracowania wykonalnych i realistycznych krajowych strategii dotyczących praw człowieka, dostosowanych do priorytetów tych krajów;

92. ubolewa nad tym, że prześladowanie i marginalizacja obrońców praw człowieka to wciąż szeroko rozpowszechniona tendencja na całym świecie, zwłaszcza w Chinach i Rosji oraz we wszystkich innych krajach, które nadal błędnie uważają, że wysokie standardy w dziedzinie praw człowieka to coś narzuconego przez UE, ONZ i globalne organizacje działające na rzecz praw człowieka; ubolewa nad uznawaniem za sprawę wewnętrzną kwestii prawników pozbawionych praw wykonywania zawodu w Chinach oraz dziennikarzy i pracowników mediów prześladowanych politycznie; zwraca uwagę na ograniczenia przestrzeni demokracji;

93. z zadowoleniem przyjmuje to, że UE przyczyniła się do rezolucji Trzeciego Komitetu Zgromadzenia Ogólnego ONZ z listopada 2011 r. w sprawie obrońców praw człowieka, a także publiczne poparcie udzielone przez UE specjalnemu sprawozdawcy ONZ ds. obrońców praw człowieka i odpowiednim mechanizmom regionalnym służącym ochronie obrońców praw człowieka;

94. popiera plany ustanowienia dobrowolnej inicjatywy europejskiej na rzecz zapewnienia w ramach EIDHR tymczasowego schronienia obrońcom praw człowieka, którzy muszą pilnie przenieść się ze swojego kraju pochodzenia; podkreśla, że ta inicjatywa powinna być zrealizowana w sposób uzupełniający już funkcjonujące mechanizmy zapewniania schronienia;

95. zauważa, że obrońcy praw człowieka działający w oddalonych regionach i strefach konfliktu są najbardziej narażeni na zagrożenia i niebezpieczeństwa, a mają najmniej kontaktu z funkcjonariuszami UE; wzywa wszystkie delegatury UE do opracowania lokalnych strategii na rzecz praw człowieka, służących utrzymywaniu regularnych kontaktów z miejscowymi obrońcami praw człowieka oraz zapewnieniu im niezbędnej pomocy i ochrony, zgodnie z wymogami wytycznych UE dotyczących obrońców praw człowieka;

96. podkreśla znaczenie podejmowania przez UE aktywnych działań (reagowanie i wsparcie dla zagrożonych obrońców praw człowieka; obserwacja procesów toczących się przeciwko obrońcom praw człowieka; szybka, śmiała i widoczna reakcja na ograniczanie wolności wypowiedzi, zrzeszania się i zgromadzeń) oraz systematycznego zapewniania obrońcom praw człowieka i/lub ich rodzinom informacji o działaniach podejmowanych na ich rzecz, zgodnie z wytycznymi UE dotyczącymi obrońców praw człowieka; apeluje w tym kontekście o wzmocnienie mechanizmu EIDHR ukierunkowanego na udostępnienie pilnych środków ochronnych obrońcom praw człowieka znajdujących się w niebezpieczeństwie lub narażonych na ryzyko;

97. ubolewa nad tym, że apel PE o zwiększenie widoczności rokrocznie przyznawanej Nagrody Sacharowa nie jest uwzględniany, biorąc pod uwagę to, że o Nagrodzie Sacharowa wspomina się w sposób oznajmujący wyłącznie w sekcji poświęconej Parlamentowi Europejskiemu w rocznym sprawozdaniu; ponownie podkreśla, że odpowiednie działania następcze ESDZ są niezbędne w celu sprawdzenia sytuacji, w jakiej znajdują się kandydaci i laureaci w odnośnych krajach; ponawia swój apel do ESDZ i Komisji o regularne utrzymywanie kontaktu z kandydatami i laureatami Nagrody Sacharowa w celu zapewnienia ciągłego dialogu i monitorowania sytuacji w zakresie praw człowieka w odnośnych państwach oraz do oferowania ochrony osobom cierpiącym prześladowania; wzywa ESDZ do włączenia Nagrody Sacharowa do sekcji poświęconej obrońcom praw człowieka w rocznym sprawozdaniu dotyczącym praw człowieka;

Czwartek, 13 grudnia 2012 r.

98. wzywa Komisję i Radę do wspierania, szkolenia i wzmacniania pozycji obrońców praw człowieka, działaczy społeczeństwa obywatelskiego i niezależnych dziennikarzy oraz zapewnienia im bezpieczeństwa i wolności w internecie, a także zdecydowanego podkreślenia praw podstawowych do wolności wypowiedzi, wolności zgromadzania się i wolności stowarzyszania się w internecie;

Działania UE przeciw karze śmierci

99. ponownie przedstawia swoje niezłomne stanowisko przeciwko karze śmierci we wszystkich przypadkach i okolicznościach oraz zdecydowanie popiera wysiłki UE na rzecz przyjęcia silnej rezolucji dotyczącej moratorium na wykonywanie kary śmierci na 67. sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ, również w celu nadania impetu przygotowaniom do Światowego Kongresu przeciwko Karze Śmierci; podkreśla to, że UE odgrywa wiodącą rolę w walce z karą śmierci oraz jest największym ofiarodawcą w tej dziedzinie;

100. wzywa państwa członkowskie do powstrzymania się od wprowadzania do obrotu lub propagowania sprzętu, który jest zabroniony na mocy rozporządzenia (WE) nr 1236/2005 z dnia 27 czerwca 2005 r. w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania; wzywa do regularnej i zaktualizowanej kontroli wywozu leków wyprodukowanych przez unijne przedsiębiorstwa farmaceutyczne, które mogłyby być wykorzystywane do wykonywania wyroków śmierci w państwach trzecich; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji z 2011 r. dotyczącą zmiany rozporządzenia (WE) nr 1236/2005 w celu wzmocnienia kontroli wywozu określonych leków, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci; z zadowoleniem przyjmuje aktywne działania podejmowane przez niektóre unijne przedsiębiorstwa farmaceutyczne w celu wstrzymania wywozów do państw trzecich, gdzie występuje możliwe do przewidzenia ryzyko wykorzystywania tego rodzaju leków do przeprowadzania egzekucji; wzywa pozostałe unijne przedsiębiorstwa farmaceutyczne do podjęcia podobnych kroków; wzywa Komisję do opracowania klauzuli dotyczącej pełnego wychwytywania w ramach rozporządzenia (WE) nr 1236/2005, która wprowadzałaby między innymi obowiązek wcześniejszego zezwolenia na wywóz jakiegokolwiek leku, który mógłby zostać wykorzystany do tortur lub egzekucji;

101. z zadowoleniem przyjmuje dokonaną przez organizacje praw człowieka ocenę, zgodnie z którą stosowanie kary śmierci w 2011 r. ogólnie potwierdza globalną tendencję ku jej zniesieniu; wyraża zadowolenie ze zniesienia w Tajlandii kary śmierci dla przestępców poniżej 18 roku życia; ubolewa jednak, że doszło do zdecydowanego wzrostu liczby egzekucji w Iranie, Iraku, Afganistanu i Arabii Saudyjskiej; wyraża głębokie rozczarowanie wyrażoną przez Chiny odmową przedstawienia wiarygodnej informacji o stosowaniu przez ten kraj kary śmierci i liczby egzekucji, która według danych Amnesty International sięga tysięcy; z zadowoleniem przyjmuje zniesienie kary śmierci w amerykańskim stanie Illinois, ale ubolewa, że Stany Zjednoczone w dalszym ciągu przeprowadzają egzekucje, chociaż w 2011 r. były jedynym czyniącym to krajem G8; z zaniepokojeniem przypomina, że Białoruś jest jedynym krajem europejskim, który w dalszym ciągu stosuje karę śmierci; konsekwentnie wzywa UE i jej państwa członkowskie do poruszania tego zagadnienia – w trybie priorytetowym – w ich rozmowach z tymi krajami;

102. oświadcza, że UE, która w przeszłości z powodzeniem walczyła z karą śmierci w określonych przypadkach, powinna przyjąć bardziej zdecydowane stanowisko, oraz wzywa instytucje i państwa członkowskie do utrzymania i zwiększenia swojego zaangażowania w tej kwestii oraz swojej woli politycznej w celu doprowadzenia do sytuacji, w której kara śmierci zostanie ostatecznie zniesiona na całym świecie;

Tortury oraz inne okrutne, niehumanitarnie i poniżające formy traktowania albo karania

103. z zadowoleniem przyjmuje zatwierdzenie zaktualizowanych wytycznych w sprawie polityki UE wobec państw trzecich w zakresie tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania; przypomina jednak, że do osiągnięcia faktycznego postępu w polityce UE konieczne jest sprostanie wyzwaniom w zakresie zwiększania świadomości i wdrażania;

104. z zadowoleniem przyjmuje rozszerzenie w ramach zaktualizowanych wytycznych grup wymagających szczególnej kontroli, poprzez włączenie do nich osób dyskryminowanych ze względu na orientację seksualną lub tożsamość płciową, a także zobowiązanie do wezwania państw trzecich do zapewnienia krajowej procedury wnoszenia skarg i składania sprawozdań z uwzględnieniem aspektu płci i potrzeb dzieci; ubolewa jednak, że skoordynowane wysiłki UE mające na celu przeciwdziałanie torturom nie obejmują bardziej całościowo aspektu płci, co wynika głównie z braku istotnych informacji o wszystkich formach tortur i złego traktowania;

105. zwraca uwagę na znaczenie łączenia wytycznych UE z warunkami wdrażania Protokołu fakultatywnego do Konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur (OPCAT), ze szczególnym uwzględnieniem krajowych mechanizmów prewencyjnych;

Czwartek, 13 grudnia 2012 r.

106. podkreśla, że Organizacja Narodów Zjednoczonych definiuje niewolnictwo jako stan lub położenie jednostki, względem której stosuje się postępowanie w całości lub w części wynikające z prawa własności; ubolewa nad tym, że istnieją współczesne formy niewolnictwa, także w Unii Europejskiej; zwraca się zatem do Komisji o prowadzenie dużo bardziej stanowczej polityki w tej kwestii, zwłaszcza w odniesieniu do pracowników domowych, tj. kategorii społeczno-zawodowej najbardziej narażonej na takie formy niewolnictwa;

107. ubolewa nad tym, że upolitycznione nadużywanie psychiatrii nadal pozostaje bolesnym problemem w kilku krajach, w których w przeszłości wykorzystywano brutalne metody psychiatryczne dla wsparcia reżimów antydemokratycznych dążących do zastraszenia i powstrzymania sprzeciwów różnych grup społecznych i jednostek; zaniepokojeniem podkreśla, że tej tendencji towarzyszą trudne do zdefiniowania i uchwycenia formy tortur, w tym terror psychologiczny oraz poniżające warunki w więziennictwie;

108. zwraca uwagę na znaczenie sprawozdania specjalnego sprawozdawcy ONZ z dnia 5 sierpnia 2011 r. (A/66/268) w sprawie tortur oraz innych okrutnych, nieludzkich i poniżających form traktowania albo karania, koncentrujące się na skutkach przymusowego odosobnienia, w tym stosowania tej metody w klinikach psychiatrycznych; wyraża poważne obawy związane z pochodzącymi z różnych krajów dowodami, że szpitale psychiatryczne są wykorzystywane de facto jako ośrodki zatrzymania; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel, Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka, ESDZ oraz Komisję do zwrócenia odpowiedniej uwagi na ten problem;

109. wyraża obawy w związku z przyszłym funkcjonowaniem centrów rehabilitacji dla ofiar tortur; wzywa ESDZ i służby Komisji do pracy ponad podziałem między polityką zewnętrzną i wewnętrzną dla zapewnienia, by linie kompetencji administracyjnych nie zagrażały udzielanemu przez UE wsparciu dla centrów rehabilitacji, zarówno w UE, jak i poza nią;

110. wyraża ubolewanie, że łamanie praw człowieka nadal pozostaje bolesnym problemem na okupowanych obszarach Cypru; odnotowuje, że tysiącom uchodźców, którzy zostali zmuszeni do opuszczenia swoich domów i swojego mienia, tureckie siły zbrojne do dziś odmawiają możliwości życia w swojej ojczyźnie; ponadto zwraca uwagę na fakt, że rodzinom i krewnym osób zaginionych cały czas odmawia się prawa do uzyskania odpowiedzi na pytanie dotyczące losu ich bliskich, zważywszy na to, że Turcja nie ułatwia dostępu do stref wojskowych i do archiwów zawierających właściwe sprawozdania z dochodzeń prowadzonych przez Komitet ds. Osób Zaginionych na Cyprze;

Dyskryminacja

111. nalega, aby dialog polityczny dotyczący praw człowieka między UE a państwami trzecimi uwzględniał bardziej obszerną i kompleksową definicję niedyskryminacji m.in. ze względu na religię lub przekonania, płeć, pochodzenie rasowe lub etniczne, wiek, niepełnosprawność, orientację seksualną i tożsamość płciową;

112. podkreśla, że w celu zapewnienia wiarygodności i spójności polityki zagranicznej UE w dziedzinie praw podstawowych, równości i niedyskryminacji Rada powinna przyjąć dyrektywę dotyczącą równego traktowania osób niezależnie od religii lub przekonań, niepełnosprawności, wieku lub orientacji seksualnej, a także rozszerzyć stosowanie decyzji ramowej dotyczącej rasizmu i ksenofobii, aby jej zakres objął również inne grupy docelowe takie jak osoby LGBT;

113. wzywa państwa członkowskie do stanowczego sprzeciwu wobec wszelkich prób godzących w koncepcję powszechności, niepodzielności i współzależności praw człowieka oraz do zachęcania Rady Praw Człowieka ONZ, aby zwracała szczególną uwagę na kwestię dyskryminacji na jakimkolwiek tle, w tym ze względu na płeć, tożsamość płciową, rasę, wiek, orientację seksualną, religię lub przekonania; mocno ubolewa, że homoseksualizm jest nadal karany w 78 państwach, w tym w pięciu, w których jest zagrożony karą śmierci; wzywa te państwa do niezwłocznego zniesienia karalności homoseksualizmu, uwolnienia osób uwięzionych na podstawie ich orientacji seksualnej lub tożsamości płciowej i rezygnacji z ich egzekucji; wzywa ESDZ do pełnego wykorzystania zestawu narzędzi LGBT w celu ochrony praw osób LGBTI; wzywa Radę do podjęcia działań na rzecz opracowania wiążących wytycznych w tej dziedzinie; wzywa ESDZ i państwa członkowskie do wsparcia obrońców praw człowieka osób LGBTI w krajach, w których są oni zagrożeni, oraz wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel i Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka do dalszego jasnego prezentowania zdecydowanego zaangażowania Unii Europejskiej na rzecz równości i niedyskryminacji na tle orientacji seksualnej, tożsamości płciowej i ekspresji płciowej na świecie, w tym poprzez inicjowanie i wspieranie inicjatyw w tej dziedzinie na szczeblu dwustronnym, międzynarodowym i na forum ONZ; ponawia swój apel do Komisji o przedstawienie planu działania na rzecz równości na tle orientacji seksualnej i tożsamości płciowej;

Czwartek, 13 grudnia 2012 r.

114. wzywa państwa członkowskie UE do przyznawania azylu osobom uciekającym przed prześladowaniem w krajach, w których osoby LGBTI uznaje się za przestępców, na podstawie wyrażanych przez osoby ubiegające się uzasadnionych obaw przed prześladowaniem i opierając się na ich samookreśleniu się jako lesbijki, geje, osoby biseksualne, transpłciowe lub interseksualne;

115. podkreśla, że zasada niedyskryminacji, w tym ze względu na płeć i orientację seksualną, jest nieodłącznym elementem partnerstwa AKP-UE;

116. podkreśla ratyfikację przez UE Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych oraz przyjęcie Europejskiej strategii w sprawie niepełnosprawności 2010–2020, w szczególności w zakresie działania nr 8; potępia wszelkie formy dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność i apeluje do wszystkich państw o ratyfikowanie i wdrożenie Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych; zwraca uwagę, że UE również musi monitorować wdrażanie Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych na swoim terytorium; zachęca UE i państwa członkowskie do poparcia międzynarodowej Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych uchwalonej w 2006 r. na forum ONZ, i to zarówno w Unii Europejskiej, jak i poza jej granicami;

117. potępia powtarzające się łamanie praw człowieka osób cierpiących z powodu dyskryminacji kastowej, w tym odmowy równości i dostępu do wymiaru sprawiedliwości, utrzymującej się segregacji oraz barier kastowych uniemożliwiających uzyskanie podstawowych praw człowieka; domaga się od Rady, ESDZ i Komisji podjęcia wspólnych działań w zakresie dyskryminacji kastowej, w tym komunikatów UE w dziedzinie praw człowieka, strategii ramowych i krajowych oraz rozmów, o ile to właściwe, oraz promowania projektu zasad i wytycznych ONZ w zakresie eliminacji dyskryminacji ze względu na pracę i pochodzenie jako ram rządzących eliminacją dyskryminacji kastowej, a także podjęcia działań mających na celu ich zatwierdzenie przez Radę Praw Człowieka ONZ;

118. domaga się od wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel i Specjalnego Przedstawiciela ds. Praw Człowieka pełnego uznania dyskryminacji kastowej jako przekrojowego zagadnienia związanego z prawami człowieka i ubóstwem, mającego poważne konsekwencje, zwłaszcza dla kobiet;

119. wyraża zadowolenie z faktu, że wytyczne dotyczące skrajnego ubóstwa i praw człowieka Rady Praw Człowieka Organizacji Narodów Zjednoczonych opierają się na współzależności i niepodzielności wszystkich praw człowieka oraz zasadach uczestnictwa i upodmiotowienia osób żyjących w skrajnym ubóstwie; zwraca uwagę na nierozłączność skrajnego ubóstwa i praw człowieka: z jednej strony osoby żyjące w skrajnym ubóstwie często pozbawiane są także przysługujących im praw człowieka – zarówno obywatelskich, politycznych, gospodarczych, jak i społecznych; z drugiej strony podejście do zwalczania skrajnego ubóstwa oparte na prawach człowieka ma zasadnicze znaczenie dla zrozumienia tej sytuacji i jej zaradzenia; zachęca Radę do wspierania tego podejścia w ramach Rady Gospodarczo-Społecznej ONZ;

120. z zaniepokojeniem zauważa, że ludność tubylcza jest szczególnie zagrożona dyskryminacją oraz szczególnie narażona na zmiany i zaburzenia polityczne, gospodarcze, środowiskowe i związane z zatrudnieniem; zauważa, że większość jej przedstawicieli żyje poniżej progu ubóstwa oraz ma niewielki dostęp do reprezentacji, procesu podejmowania decyzji politycznych lub wymiaru sprawiedliwości, bądź jest ich całkowicie pozbawiona; wyraża szczególne zaniepokojenie rzekomą rozpowszechnioną praktyką wywłaszczania z gruntów, wymuszonego wysiedlenia oraz łamania praw człowieka spowodowanych konfliktami zbrojnymi;

121. wzywa Komisję i Radę do propagowania terminu „uchodźca klimatyczny” jako oficjalnego i prawnie uznanego pojęcia (oznaczającego osobę zmuszoną do opuszczenia swojego domu i szukania schronienia za granicą z powodu zmiany klimatu), gdyż pojęcie to nie jest jeszcze uznawane w prawie międzynarodowym, ani w żadnym prawnie wiążącym porozumieniu międzynarodowym;

122. podkreśla znaczenie prawa do obywatelstwa jako jednego z najbardziej podstawowych praw, gdyż w wielu państwach wyłącznie pełnoprawnym obywatelom przyznaje się możliwość pełnego korzystania z podstawowych praw człowieka i wykonywania ich, w tym praw związanych z bezpieczeństwem publicznym, dobrobytem i edukacją;

123. podkreśla, że tradycyjne mniejszości narodowe mają szczególne potrzeby, które różnią się od potrzeb innych mniejszości, oraz że istnieje potrzeba zapewnienia równego traktowania tych mniejszości pod względem edukacji, opieki zdrowotnej, usług socjalnych i innych usług publicznych, a także propagowania we wszystkich dziedzinach życia gospodarczego, społecznego, politycznej i kulturalnego pełnej i rzeczywistej równości osób należących do mniejszości narodowych i osób należących do większości;

Czwartek, 13 grudnia 2012 r.

Kobiety i dzieci w sytuacji konfliktów zbrojnych

124. docenia uwagę skupioną na wyzwaniu związanym z wdrożeniem rezolucji dotyczących kobiet, pokoju i kwestii bezpieczeństwa w polityce UE, czego dowodem jest sprawozdanie w sprawie wskaźników UE dotyczących kompleksowego podejścia do wdrażania przez UE rezolucji 1325 i 1820 Rady Bezpieczeństwa ONZ, przyjęte przez Radę UE w dniu 13 maja 2011 r.; z zadowoleniem przyjmuje działania polityczne podjęte przez UE na forum Zgromadzenia Ogólnego ONZ w celu zapewnienia przedłużenia mandatu specjalnego przedstawiciela Sekretarza Generalnego ONZ ds. dzieci i konfliktów zbrojnych; podziela pogląd wyrażony w konkluzjach Rady z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony, że stałe i systematyczne poświęcanie uwagi aspektom związanym z prawami człowieka, zagadnieniami płci i dzieci poszkodowanych konfliktami zbrojnymi powinny być głównym zagadnieniem na wszystkich etapach misji WPBiO;

125. uważa, że aby zapewnić rzeczywisty udział kobiet, które obecnie nie są wystarczająco reprezentowane ani w organizacjach politycznych, ani w organizacjach społeczeństwa obywatelskiego, ważne jest zaplanowanie szkoleń i wsparcia zarówno dla personelu europejskiego zajmującego się kwestiami płci, jak i dla kobiet w terenie, tak aby umożliwić im czynny wkład w procesy pokojowe oraz w mechanizmy rozwiązywania konfliktów;

126. dostrzega, że konkretny postęp w zakresie poprawy sytuacji kobiet i dzieci w sytuacjach konfliktów zbrojnych jest często uzależniony od osiągnięcia jasnych i jednolitych mechanizmów odpowiedzialności w siłach wojskowych i bezpieczeństwa znajdujących się pod kontrolą cywilną; z tego względu wzywa właściwe instytucje UE do znalezienia i wdrożenia skuteczniejszych metod realizacji reformy sektora bezpieczeństwa w krajach objętych konfliktem i po jego zakończeniu, ze zdecydowanym naciskiem na prawa kobiet i dzieci oraz kwestie związane z włączeniem i upodmiotowieniem w tym kontekście; wzywa ESDZ i Komisję do uwzględnienia tego aspektu w programowaniu i stosowaniu instrumentów wsparcia zewnętrznego dotyczących reformy sektora bezpieczeństwa, w tym do uwzględnienia znaczenia wzmocnienia pozycji kobiet w rekonstrukcji po konflikcie;

127. apeluje o rozbrojenie, rehabilitację i reintegrację nieletnich żołnierzy, gdyż jest to główny element unijnych strategii politycznych mających na celu wzmocnienie praw człowieka, ochrony dzieci oraz zastąpienie przemocy mechanizmami rozwiązywania konfliktów politycznych;

128. wyraża głębokie zaniepokojenie sytuacją w afrykańskim regionie Wielkich Jezior, gdzie gwałty są bronią wojenną wykorzystywaną do eliminacji całych grup populacji;

Prawa kobiet

129. wzywa UE do wzmocnienia jej działań na rzecz zaprzestania praktyki okaleczania żeńskich narządów płciowych, wczesnych i wymuszonych małżeństw, zabójstw honorowych oraz przymusowych aborcji selektywnych w zależności od płci płodu; nalega, by ta polityka stała się zasadniczym elementem podejścia UE do współpracy na rzecz rozwoju; zwraca uwagę na znaczenie odpowiedniego dostępu do środków medycznych oraz informacji i kształcenia w zakresie zdrowia oraz praw seksualnych i reprodukcyjnych dla dobrobytu kobiet i dziewcząt we wszystkich krajach;

130. zwraca uwagę, że nadal poświęca się niedostateczną uwagę naruszeniom praw seksualnych i reprodukcyjnych, które osłabiają wysiłki mające na celu wypełnienie zobowiązań wynikających z kairskiego programu działania, przyjętego w 1994 r. na Międzynarodowej Konferencji Narodów Zjednoczonych na rzecz Ludności i Rozwoju, a także uwzględnianiu dyskryminacji, w tym dyskryminacji ze względu na płeć, oraz nierówności, w ramach strategii na rzecz ludności i rozwoju; podkreśla, że postępy związane ze zdrowiem reprodukcyjnym w niektórych sytuacjach są ograniczane przez naruszenia takie jak małżeństwa dzieci, wczesne i wymuszone małżeństwa oraz nieegzekwowanie prawnie ustalonego minimalnego wieku małżeńskiego, represyjne praktyki takie jak przymusowa sterylizacja lub okaleczanie żeńskich narządów płciowych, a także odmawianie kobietom i dziewczynom prawa do autonomicznego podejmowania decyzji dotyczących ich zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego w sposób wolny od dyskryminacji, przymusu i przemocy; wzywa UE do włączenia kairskiego programu działania do swojej polityki rozwojowej i polityki w dziedzinie praw człowieka, a także do propagowania równości płci oraz praw kobiet i dzieci, w tym zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz powiązanych praw;

Czwartek, 13 grudnia 2012 r.

131. wzywa UE i jej państwa członkowskie do dopilnowania, aby proces operacyjnego przeglądu kairskiego programu działania + 20 doprowadził do całościowego przeglądu wszystkich aspektów związanych z pełnym korzystaniem z praw seksualnych i reprodukcyjnych, tak aby potwierdził on zdecydowane i postępowe podejście do powszechnych praw seksualnych i reprodukcyjnych zgodnie z międzynarodowymi normami w zakresie praw człowieka oraz aby zwiększył odpowiedzialność rządów w dziedzinie realizacji uzgodnionych celów; w szczególności wzywa UE i jej państwa członkowskie do dopilnowania, aby proces przeglądu był prowadzony w sposób uczestniczący oraz by zapewniał różnym zainteresowanym stronom, w tym społeczeństwu obywatelskiemu i kobietom, młodzieży i młodym ludziom, możliwość konstruktywnego uczestnictwa; przypomina, że ramy tego rodzaju przeglądu muszą opierać się na prawach człowieka oraz w szczególności sposób koncentrować się na prawach seksualnych i reprodukcyjnych;

132. przypomina o rezolucji nr 11/8 Rady Praw Człowieka ONZ dotyczącej zapobiegania umieralności i zachorowalności matek i praw człowieka, w której stwierdza się, że zapobieganie umieralności i zachorowalności matek wymaga skutecznego promowania i ochrony praw człowieka kobiet i dziewcząt, a w szczególności ich praw do życia, edukacji, informacji i opieki zdrowotnej; podkreśla, że UE musi zatem odgrywać istotną rolę w dążeniach do ograniczenia komplikacji występujących przed, podczas i w następstwie ciąży i porodu, którym można zapobiec;

133. wzywa UE do ścisłej dwustronnej współpracy z Jednostką Narodów Zjednoczonych ds. Równości Płci i Uwłasnowolnienia Kobiet, a także do współpracy na szczeblu międzynarodowym, regionalnym i krajowym w celu wzmocnienia praw kobiet; w szczególności podkreśla potrzebę nie tylko promowania edukacji zdrowotnej i odpowiednich programów poświęconych zdrowiu seksualnemu i reprodukcyjnemu oraz prawom seksualnym i reprodukcyjnym, które to programy odgrywają znaczącą rolę w polityce rozwojowej UE wobec państw trzecich i polityce UE w dziedzinie praw człowieka, lecz także dopilnowania, aby kobiety miały sprawiedliwy dostęp do publicznych systemów opieki zdrowotnej oraz odpowiedniej opieki ginekologicznej i położniczej zdefiniowanej przez Światową Organizację Zdrowia;

134. wzywa Komisję i ESDZ do zwrócenia szczególnej uwagi na zwalczanie okaleczania żeńskich narządów płciowych jako element ogólnej strategii przeciwdziałania przemocy wobec kobiet, w tym na opracowanie, zgodnie z zasadą należytej staranności, planu działania UE w zakresie zwalczania zjawiska okaleczania żeńskich narządów płciowych; zachęca ESDZ i państwa członkowskie do dalszego poruszania problemu okaleczania żeńskich narządów płciowych w ich rozmowach politycznych i dialogu na temat polityki z krajami partnerskimi, w których nadal stosuje się tę praktykę, oraz do zapraszania do udziału w tych rozmowach obrońców praw człowieka już działających na rzecz zaprzestania tej praktyki, oraz dziewczęta i kobiety bezpośrednio poszkodowane w związku z tą praktyką, przywódców społeczności, przywódców religijnych, nauczycieli, pracowników służby zdrowia oraz funkcjonariuszy rządowymi na szczeblu zarówno lokalnym, jak i krajowym; podkreśla konieczność opracowania przez ESDZ konkretnego zestawu środków dotyczącego problemu okaleczania żeńskich narządów płciowych, w ramach działań ESDZ służących realizacji strategicznych ram UE dotyczących praw człowieka i demokracji;

135. podkreśla, że postępy związane ze zdrowiem reprodukcyjnym w niektórych sytuacjach są ograniczane przez naruszenia takie jak małżeństwa dzieci, wczesne i wymuszone małżeństwa oraz nieegzekwowanie prawnie ustalonego minimalnego wieku małżeńskiego, represyjne praktyki takie jak przymusowa sterylizacja lub okaleczanie żeńskich narządów płciowych;

136. z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie wielu państw członkowskich na rzecz przeciwdziałania przemocy wobec kobiet, przemocy domowej i okaleczania żeńskich narządów płciowych, w szczególności ich aspekty transgraniczne; przypomina o potrzebie zapewnienia spójności wewnętrznej i zewnętrznej polityki UE w tym zakresie oraz wzywa Komisję do uznania rezygnacji z przemocy wobec kobiet i dziewcząt oraz kobietobójstwa za priorytet poprzez przekazanie odpowiednich środków finansowych na wsparcie ukierunkowanych i innowacyjnych programów zarówno w UE, jak i w państwach trzecich; zachęca UE i jej państwa członkowskie do podpisania i ratyfikowania Konwencji Rady Europy w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej;

137. z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/36/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar⁽¹⁾, oraz opracowania przez Komisję nowej strategii pt. „Strategia UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi na lata 2012–2016”, a także przypomina, że handel ludźmi jest złożonym zjawiskiem transnarodowym, którego źródło tkwi w bezsilności w obliczu ubóstwa, braku kultury demokratycznej, nierówności płci i przemocy wobec kobiet, jak również podkreśla, że należy położyć większy nacisk na problematykę płci w dialogu prowadzonym na ten temat z państwami trzecimi, oraz zachęca państwa członkowskie, które nie ratyfikowały jeszcze protokołu o handlu ludźmi Organizacji Narodów Zjednoczonych, tzw. protokołu z Palermo, i Konwencji Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi, do uczynienia tego w jak najkrótszym terminie;

⁽¹⁾ Dz.U. L 101 z 15.4.2011, s. 1.

Czwartek, 13 grudnia 2012 r.

138. kładzie nacisk na zasadniczą rolę, jaką kobiety odgrywają w życiu politycznym południowych sąsiadów Unii Europejskiej; wyraża zadowolenie z wyników wyborów, które przyniosły znaczny wzrost liczby kobiet w kręgach politycznych;

139. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do propagowania w szczególności ratyfikacji i wprowadzania w życie przez państwa członkowskie Unii Afrykańskiej protokołu Unii Afrykańskiej w sprawie praw kobiet w Afryce;

Prawa dziecka

140. przypomina o konkretnym zobowiązaniu podjętym w Traktacie z Lizbony, dotyczącym skupienia się w polityce zewnętrznej UE na prawach dzieci; zwraca uwagę, że niemal powszechne przyjęcie Konwencji ONZ o prawach dziecka zapewnia szczególnie solidną międzynarodową podstawę prawną do realizacji postępowej polityki w tej dziedzinie; zaleca uwzględnienie praw dzieci we wszystkich politykach i działaniach UE; w związku z tym wzywa państwa, które jeszcze nie ratyfikowały tej Konwencji, do uczynienia tego w jak najkrótszym terminie, a także do jak najszybszego wprowadzenia w życie Konwencji i jej protokołów fakultatywnych;

141. zwraca uwagę na występujący w kilku państwach Afryki subsaharyjskiej poważny problem, polegający na oskarżaniu dzieci o uprawianie czarów, powodujący poważne konsekwencje, począwszy od wykluczenia społecznego po dzieciobójstwo, oraz na rytualne mordowanie dzieci jako formę ofiary; zauważa, że obowiązkiem państwa jest ochrona dzieci przed wszystkimi formami przemocy i maltretowaniem, i z tego względu wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą, Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka, Komisję i ESDZ do zwrócenia szczególnej uwagi na ochronę dzieci przed wszystkimi formami przemocy oraz na los tych dzieci w prowadzonych z rządami przedmiotowych państw rozmowach dotyczących praw człowieka oraz w procesie programowania zewnętrznych instrumentów finansowych;

142. wzywa ESDZ i Komisję do dopilnowania, w ramach polityki zewnętrznej UE, ochrony praw dzieci w postępowaniach karnych poprzez określenie konieczności ich szczególnej ochrony, uznając narażenie dzieci na wtórną lub ponowną wiktymizację, a także do przyznania pierwszeństwa najlepszemu interesowi dziecka, o czym jest mowa w dyrektywie 2012/29/UE w sprawie norm minimalnych w zakresie praw ofiar;

143. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji „Agenda UE na rzecz praw dziecka”, łączący cele polityki zarówno wewnętrznej, jak i zewnętrznej w ramach jednego dokumentu politycznego; przypomina o zobowiązaniu wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej zawartym w komunikacie Komisji zatytułowanym „Prawa człowieka i demokracja w centrum działań zewnętrznych UE” do skupienia się na prawach dzieci jako jednym z trzech priorytetów objętych kampanią; podkreśla jednak znaczenie przełożenia tych zobowiązań na działania budżetowe oraz znaczenie monitorowania ich skutecznej realizacji;

144. wzywa do spójnego włączania praw dziecka do krajowych strategii UE dotyczących praw człowieka zgodnie ze zobowiązaniem wynikającym z Traktatu z Lizbony; popiera plany osiągnięcia dalszego postępu w opracowywaniu opartego na prawach podejścia do współpracy na rzecz rozwoju, jak określono w planie działania UE na rzecz strategii praw człowieka; podkreśla potrzebę pilnego podjęcia takich działań w odniesieniu do praw dzieci, tak aby zapewnić długofalowy zrównoważony postęp; ponownie oświadcza, że w niektórych krajach szczególnie narażone są dziewczęta;

145. podkreśla potrzebę zwalczania wszelkich form przymusowej pracy dzieci, wykorzystywania dzieci i handlu dziećmi; apeluje o lepsze wdrażanie istniejących przepisów krajowych i międzynarodowych, które pogłębiają świadomość na temat wykorzystywania dzieci na rynku pracy; podkreśla, że dzieci i młodzież powinny wykonywać tylko taką pracę, która nie wpływa na ich zdrowie i rozwój osobisty, ani nie koliduje z ich kształceniem;

Wolność myśli, sumienia, religii i wyznania

146. podkreśla, że prawo do wolności myśli, sumienia, religii lub przekonań jest podstawowym prawem człowieka⁽¹⁾, obejmującym prawo do wiary lub niewiary oraz wolność praktykowania przekonań teistycznych, nieateistycznych lub ateistycznych prywatnie lub publicznie, indywidualnie lub wspólnie z innymi; podkreśla, że korzystanie z tego prawa ma podstawowe znaczenie dla rozwoju pluralistycznych i demokratycznych społeczeństw; apeluje do UE o systematyczną obronę powszechnego prawa do wolności religii lub przekonań, zgodnie z konwencjami ONZ w dziedzinie praw człowieka, w ramach dialogów politycznych z państwami trzecimi;

⁽¹⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie sytuacji chrześcijan w kontekście wolności wyznania, Dz. U. C 136 E z 11.5.2012, s. 53.

Czwartek, 13 grudnia 2012 r.

147. potępia wszelkie formy nietolerancji, dyskryminacji lub przemocy ze względu na religię lub przekonania, niezależnie od tego, gdzie i wobec kogo one występują oraz czy wymierzone są w osoby wierzące, apostatów, czy niewierzących; jest głęboko zaniepokojony rosnącą w wielu krajach liczbą takich aktów, dokonywanych przeciwko przedstawicielom mniejszości religijnych oraz tym, którzy reprezentując tradycje religine większości, nieśmiało promują pluralizm i różnorodność społeczną w oparciu o wzajemny szacunek między ludźmi; wyraża zaniepokojenie bezkarnością tego rodzaju naruszeń, stronniczością policji i systemów sądowych, jeśli chodzi o zajmowanie się tego rodzaju sprawami, oraz brakiem odpowiednich systemów odszkodowania na rzecz ofiar w wielu państwach na świecie; zauważa, że wydarzenia arabskiej wiosny, które miały przyczynić się do transformacji prodemokratycznej, w wielu przypadkach paradoksalnie równocześnie doprowadziły do pogorszenia sytuacji mniejszości religijnych pod kątem poszanowania ich wolności i praw; w związku z tym surowo potępia wszelkie akty przemocy wobec chrześcijan, żydów, muzułmanów i innych społeczności religijnych; uznaje rosnącą potrzebę transformacji konfliktów i podejmowania działań pojednawczych w wielu państwach, w tym nawiązania dialogu międzywyznaniowego na różnych szczeblach; apeluje do UE i wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel, Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka, Komisji i ESDZ o zajęcie się dyskryminacyjnymi i podburzającymi treściami zawartymi np. w materiałach medialnych oraz przeszkodami utrudniającymi swobodne praktykowanie wiary w ramach prowadzonego przez UE dialogu z państwami trzecimi w dziedzinie praw człowieka; uważa, że w państwach trzecich, w których łamane są przysługujące mniejszościom religijnym prawa, tego rodzaju problemów nie da się rozwiązać poprzez izolowanie mniejszości od otaczających je społeczności, a tym samym tworzenie „równoległych społeczności” z myślą o zapewnieniu im ochrony;

148. jest szczególnie zaniepokojony sytuacją w Chinach, gdzie jednostki praktykujące swoją religię poza oficjalnie uznanymi kanałami, w tym chrześcijanie, muzułmanie, buddyści i członkowie Falun Gong, regularnie spotykają się z prześladowaniem; wzywa władze chińskie do zaprzestania prowadzenia kampanii ukierunkowanej na złe traktowanie i prześladowanie członków Falun Gong, którzy odbywają długie kary więzienia za korzystanie z przysługującego im prawa do wolności religii lub przekonań, oraz którzy są poddawani reedukacji przez pracę, mającej na celu zmuszenie ich do zrzeczenia się swoich duchowych przekonań, mimo tego, że Chiny ratyfikowały Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karaniam; wzywa Chiny do jak najszybszego ratyfikowania Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, zgodnie z podjętym zobowiązaniem; wzywa władze chińskie do zawieszenia, a następnie zmiany, w ramach procesu faktycznych konsultacji z Tybetańczykami, polityki, która w skrajnie negatywny sposób wpływa na tybetański buddyzm, kulturę i tradycję; jest głęboko zaniepokojony sytuacją w zakresie wolności religii na Kubie, a zwłaszcza nasilającymi się prześladowaniami liderów i wyznawców kościoła katolickiego i protestanckiego;

149. podkreśla, że międzynarodowe prawo w dziedzinie praw człowieka uznaje wolność myśli, sumienia, religii, przekonań i przynależności politycznej niezależnie od statusu rejestracji, zatem rejestracja nie powinna być warunkiem wstępnym do praktykowania religii lub korzystania z prawa do przynależności politycznej; zwraca z zaniepokojeniem uwagę, że w Chinach wszystkie osoby chcące praktykować religię, w tym pięć oficjalnych religii – buddyzm, taoizm, islam, katolicyzm i protestantyzm – są zobowiązane do rejestracji w administracji rządowej oraz do działania w ramach kontrolowanych przez rząd rad zarządzających, co jest sprzeczne z ich autonomią religijną i ogranicza ich działania; ponadto z zaniepokojeniem zauważa, że niezarejestrowane grupy religijne, w tym kościoły domowe i członkowie Falun Gong, doświadczają różnych form złego traktowania, które ograniczają ich działania i zgromadzenia, w tym doświadczają konfiskaty mienia, a nawet zatrzymań i pozbawienia wolności;

150. z zadowoleniem przyjmuje włączenie wolności religii lub przekonań do szkolenia przewidzianego dla personelu UE; zdecydowanie ponawia swój apel dotyczący potrzeby opracowania ambitnego zestawu narzędzi służących wspieraniu prawa do wolności religii lub przekonań jako elementu polityki zewnętrznej UE; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie UE dotyczące opracowania wytycznych w zakresie wolności religii lub przekonań, zgodnie z sekcją nr 23 planu działania UE na rzecz praw człowieka i demokracji; zauważa, że wytyczne te powinny być spójne z krajowymi strategiami UE dotyczącymi praw człowieka i że powinny zawierać listę kontrolną obejmującą niezbędne swobody związane z prawem do wolności religii lub przekonań, pozwalająca na dokonanie oceny sytuacji w danym kraju, a także metodyką umożliwiającą stwierdzenie naruszenia wolności religii lub przekonań; podkreśla konieczność włączenia Parlamentu i organizacji społeczeństwa obywatelskiego w opracowywanie tych wytycznych; zachęca UE do zapewnienia spójności pomiędzy nowymi wytycznymi i priorytetami wymienionymi w krajowych strategiach UE dotyczących praw człowieka; podkreśla znaczenie włączenia wolności religii lub przekonań do unijnej polityki rozwoju oraz do innych strategii polityki zewnętrznej;

151. wzywa UE do aktywnego reagowania na coraz częstsze stosowanie przepisów dotyczących apostazji, bluźnierstwa i zakazywania nawracania oraz na rolę, jaką odgrywają one we wzroście nietolerancji i dyskryminacji religijnej; podkreśla, że prawo międzynarodowe obejmuje prawo do posiadania, przyjęcia lub zmiany religii lub przekonań; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel oraz instytucje UE do podjęcia działań przeciwko niedopuszczalnym

Czwartek, 13 grudnia 2012 r.

praktykom, wywierając nacisk na państwa trzecie, a zwłaszcza te będące partnerami UE państwa trzecie, w których wciąż stosowane są tego rodzaju praktyki, tak aby dopilnować, że położą one kres tym praktykom; zachęca UE do wystąpienia przeciwko stosowaniu wspomnianych przepisów przez rządy oraz do wspierania przysługującego każdej jednostce prawa do zmiany religii, zwłaszcza w krajach, w których apostazja podlega karze śmierci;

152. podkreśla znaczenie ochrony wolności myśli, sumienia religii i przekonań, w tym ateizmu i innych form niewiary, zgodnie z międzynarodowymi konwencjami dotyczącymi praw człowieka oraz nalega, by tego rodzaju wolności nie były osłabiane przez stosowanie przepisów dotyczących bluźnierstwa, których celem jest ciemienie i prześladowanie osób wyznających inną religię lub mających inne przekonania; podkreśla, że przepisy dotyczące bluźnierstwa często są promowane pod pretekstem zmniejszenia napięć społecznych, a w rzeczywistości jedynie przyczyniają się on do nasilenia tych napięć oraz wzrostu nietolerancji, w szczególności wobec mniejszości religijnych; w tym kontekście przypomina, że w wielu krajach nadal powszechną praktyką jest delegalizacja, konfiskata i niszczenie zarówno miejsc modlitwy, jak i publikacji religijnych, a także zakaz kształcenia duchownych; wzywa instytucje UE do przeciwdziałania tego rodzaju naruszeniom w ramach swoich kontaktów z właściwymi rządami; apeluje o przyjęcie stanowczego stanowiska w sprawie wykorzystywania przepisów dotyczących bluźnierstwa w celu prześladowania członków mniejszości religijnych;

153. podkreśla znaczenie włączenia wolności religii lub przekonań do unijnej polityki rozwoju, polityki zapobiegania konfliktom oraz polityki antyterrorystycznej; z zadowoleniem przyjmuje wszystkie wysiłki podejmowane w ramach dialogu międzykulturowego i międzywyznaniowego oraz współpracy na różnych szczeblach, z udziałem przywódców społeczności, kobiet, młodzieży i przedstawicieli mniejszości etnicznych, w celu sprzyjania spójności społecznej oraz rozwojowi pokojowych społeczeństw; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie UE do prezentowania i promowania prawa do wolności religii lub przekonań na forach międzynarodowych i regionalnych, w tym na forum ONZ, OBWE i Rady Europy, oraz w ramach innych mechanizmów regionalnych; apeluje o prowadzenie konstruktywnego dialogu z Organizacją Wspólnoty Islamskiej (OWI) na temat odejścia od terminologii związanej ze zwalczaniem zniesławiania religii; zachęca UE do dalszego przedkładania swojej corocznej rezolucji dotyczącej wolności religii lub przekonań podczas Zgromadzenia Ogólnego ONZ;

154. z zadowoleniem przyjmuje wspólne oświadczenie wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel, sekretarza generalnego OWI, sekretarza generalnego Ligi Państw Arabskich oraz komisarza Unii Afrykańskiej ds. pokoju i bezpieczeństwa z dnia 20 września 2012 r., w którym potwierdzone zostało poszanowanie wszystkich religii oraz zasadnicze znaczenie wolności religii i tolerancji, przy jednoczesnym uznaniu w pełni znaczenia wolności wypowiedzi; potępia namawianie do nienawiści religijnej i przemocy oraz wyraża głębokie ubolewanie z powodu ofiar w ludziach, do których doszło podczas ostatnich ataków na misje dyplomatyczne; składa kondolencje rodzinom ofiar;

155. zwraca uwagę, że wolność religii lub przekonań jest powiązana z kwestiami dotyczącymi uznawania, równego obywatelstwa i korzystania z praw na równych zasadach w danym społeczeństwie; zachęca UE do podejmowania działań na rzecz równości i równego obywatelstwa jako kwestii mającej priorytetowe znaczenie dla przedstawicieli zmarginalizowanych lub dyskryminowanych grup społecznych; ponadto podkreśla znaczenie wsparcia inicjatyw oraz umożliwienia finansowania podejmowanych przez społeczeństwo obywatelskie i obrońców praw człowieka wysiłków mających na celu zwalczanie dyskryminacji, nietolerancji i przemocy ze względu na religię lub przekonania;

156. wzywa ESDZ do wypracowania stałego potencjału w ramach swojej struktury, umożliwiającego monitorowanie i analizowanie roli religii lub przekonań we współczesnych społeczeństwach i w ramach stosunków międzynarodowych, oraz do włączenia zagadnienia wolności religii lub przekonań w działania wszystkich dyrekcji i jednostek geograficznych i tematycznych; zachęca ESDZ do przedkładania Parlamentowi rocznych sprawozdań dotyczących postępu w odniesieniu do wolności religii lub przekonań na świecie;

157. podkreśla znaczenie wsparcia inicjatyw oraz umożliwienia finansowania podejmowanych przez społeczeństwo obywatelskie i obrońców praw człowieka wysiłków mających na celu zwalczanie dyskryminacji, nietolerancji i przemocy ze względu na religię lub przekonania; uważa, że w ramach krajowych programów wsparcia EIDHR należy zwrócić szczególną

Czwartek, 13 grudnia 2012 r.

uwagę na finansowanie ochrony i promowania wolności religii lub przekonań w krajach, w których zgodnie ze strategią UE na rzecz tych krajów wspomniane prawo uznaje się za kwestię priorytetową;

o
o o

158. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Specjalnemu Przedstawicielowi UE ds. Praw Człowieka, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz krajów kandydujących, Organizacji Narodów Zjednoczonych, Radzie Europy, a także rządów państw i terytoriów wymienionych w niniejszej rezolucji.

P7_TA(2012)0504

Strategia UE w zakresie praw człowieka

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2012 r. w sprawie przeglądu strategii UE w zakresie praw człowieka (2012/2062(INI))

(2015/C 434/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2, 3, 6, 8, 21, 33 oraz 36 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając wspólny komunikat wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2011 r. pt. „Prawa człowieka i demokracja w centrum działań zewnętrznych UE – dążenie do bardziej skutecznego podejścia” (COM(2011)0886),
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2001 r. pt. „Rola Unii Europejskiej we wspieraniu praw człowieka i demokracji w państwach trzecich” (COM(2001)0252),
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 20 kwietnia 2010 r. pt. „Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości dla europejskich obywateli. Plan działań służący realizacji programu sztokholmskiego” (COM(2010)0171),
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 25 października 2011 r. pt. „Odnowiona strategia UE na lata 2011–2014 dotycząca społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw” (COM(2011)0681),
- uwzględniając strategiczne ramy UE dotyczące praw człowieka i demokracji oraz plan działań UE na rzecz praw człowieka i demokracji przyjęty na 3179. posiedzeniu Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 25 czerwca 2012 r.,
- uwzględniając wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka na świecie oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie, w tym wpływu na strategiczną politykę UE w dziedzinie praw człowieka ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0126.